

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :
நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு)

(மலர்-62)

Dec (2) / 2009

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

திருவே தஞ்சம்

திருவரங்கனே தஞ்சம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம் 8
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் 12
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....17
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....25
6. திருமாலை 30

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 39)

173. மஹோத்ஸாஹ:

ஸாங்க்ய மதம் என்பதில் ஈச்வரன் ஞானமயமானவன் என்பதை ஒப்புக் கொண்ட போதிலும் அவன் எந்தவிதமான செயல்களையும் செய்யாமல் உள்ளான் என்றே கூறுகின்றனர். இந்தத் திருநாமம் அந்தக் கருத்தை மாறுபடுத்தி உணர்த்துகிறது. அவன் “செயல் புரிதல்” என்ற ஐச்வரியத்தைக் கொண்டவன் ஆவான். இப்படிப்பட்ட தன்மை உள்ளதால் அவன் எந்தவிதமான தடைகளும் இல்லாமல், தன்னை ஏவுவதற்குத் தனக்கு மேல் யாரும் இல்லாமல், அனைத்தையும் தனது சிறிய ஸங்கல்பத்தின் மூலமே செய்பவனாக உள்ளான். இந்த உலகில் வாழ்கின்ற பல ஜீவன்களும் தங்களது புண்ணியபாவ கர்மபலன்களின் விளைவான கர்மங்களை அனுபவித்து வருகின்றனர். இப்படி அவர்கள் அனுபவிப்பதற்கு ஏதுவாக எல்லையற்ற, எண்ணற்ற புதிதுபுதிதான வஸ்துக்களை அவன் ஸ்ருஷ்டி செய்கிறான். இவற்றை ஜீவன்கள் தங்களது சிறிய கர்மபலன், பெரிய கர்மபலன், பலன் தரத் தொடங்கிவிட்ட கர்மங்கள் (ப்ராரப்த கர்மம்), பலன் தரத் தொடங்காத கர்மங்கள் போன்றவற்றுக்கு ஏற்ப அனுபவிக்கின்றனர். அவன் அனைத்தையும் தான் நினைத்தபடி செய்யவல்லவனாக உள்ளபோதிலும், முழுச் சுதந்திரம் கொண்டவனாக உள்ளபோதிலும், அந்தந்த ஜீவன்களின் கர்மங்களுக்கு ஏற்றபடி பலன் அளிப்பது என்ற நிலையை மாற்றாமல் உள்ளான். நான்முகன் உள்ளிட்ட பலரில் காணப்படும் சக்திகள் அனைத்தும் ஸர்வேச்வரனின் சக்தியில் ஒரு துளியில் ஓர் அணுவை மட்டுமே பெற்றுக்கொண்டு இயங்குகின்றன. நான்முகன் உள்ளிட்ட பலரில் காணப்படும் சக்தி என்பது அணிமா உள்ளிட்ட பல ஆகும் (அணிமா என்றால் அணு போன்று மாறுதல்).

174. மஹாபல:

மிகுந்த வலிமை கொண்டவன். மற்றவர்களின் உதவியை எதிர்பார்த்து நின்று மட்டுமே செயல்களைப் புரிகின்றவர்களின் பலத்தை விட மிகவும் அதிக பலம் ஸர்வேச்வரனுக்கு உண்டு. இதனை இந்தத் திருநாமம் உணர்த்துகிறது. இந்தப் பலம் காரணமாகவே, வியக்க வைக்கின்ற அரிய செயல்கள் பலவற்றை அவன் செய்கின்றபோதிலும், சற்றும் சோர்வு அடையாமல் உள்ளான். தன்னுடைய மேன்மை என்பதை மட்டுமே அவன் ஆதாரமாகக் கொண்டு நின்று, அனைத்தையும் தனது சரீரம் போன்று தானே தாங்கி நிற்கிறான். மௌஸம்ஹிதை - பஹுளயன் பஹுளம் - பல பொருள்களையும் உண்டாக்கி - என்கின்றனர். நீர், வாயு, பூமி ஆகியவற்றில் காணப்படுகின்ற சக்தியானது இவனது சக்தியில் ஒரு சிறிய அளவே ஆகும்.

175. மஹாபுத்தி:

ஞானமயமானவன். அனைத்துவிதமான ஞானம் அற்ற ஒருவனையே இந்த உலகின் காரணமாக ஒரு சில மதங்கள் கூறி வருகின்றன. இதனை இந்தத் திருநாமம் தள்ளுகிறது. அனைத்து இடங்களிலும் உள்ளவை, அனைத்துக் காலங்களிலும் உள்ளவை அனைத்தின் ஸ்வபாவம், தூரம் மற்றும் அருகில் உள்ளவை என்று பலவற்றையும் எம்பெருமான் அறிவான். அவனது ஞானம் என்பது ஐயம் மற்றும் தோஷம் ஆகியவை அற்றதால் ஸத்யமானது ஆகும். அவனது ஞானம் என்பது எந்தவிதமான தோஷம் இல்லாததாலும், அது அவனுக்கு இயற்கையாகவே உள்ளதாலும் நித்யமானது ஆகும். அவன் அனைத்தையும் அறிந்து கொள்வதற்கு நம்மைப் போன்று கண் உள்ளிட்ட இந்திரியங்களை உபயோகிப்பதில்லை, அவற்றை எதிர்பார்ப்பதும் இல்லை. மாறாக அவற்றை உபயோகிக்கிறான் என்றால், தனது ஸங்கல்பம் காரணமாகவே ஆகும். தாமரை போன்ற கண்கள் கொண்டவன்; எந்தக்காலத்திலும் நல்லதை மட்டுமே பார்த்துக் கொண்டும், கேட்டுக்கொண்டும் உள்ளவன்; காண்பதற்குக் கண்கள், ருசியை அறிவதற்கு நாக்கு என்னும் இந்திரியங்களின் கட்டுப்பாடு அவனுக்கு இல்லை. அனைத்துப் புலன்களாலும், அனைத்தையும் செய்கின்ற சக்தி கொண்டவன் ஆவான். பாம்புகள் தங்கள் கண்களால் பார்ப்பதும் கேட்பதும் செய்கின்றன

என்பதை நாம் அறிவோம். இவ்விதம் அற்பமான விலங்குகளுக்கே அந்தத் திறன் உள்ளபோது ஸர்வேச்வரனால் ஏன் செய்ய இயலாது? இதனை ஜயாக்ய ஸம்ஹிதை - ஸர்வத: ச்ருதிமான் லோகே யதா த்ருக் ச்ரோத்ரகோரக: - பாம்பு தனது கண் மூலமே காண்பதையும் கேட்பதையும் செய்வது போன்று எம்பெருமான் அனைத்தையும் தனது இந்த்ரியமான காது மூலம் மட்டுமே செய்ய இயலும் - என்றது காண்க.

அவன் அனைத்தையும் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போன்று தெளிவாக அறிகிறான். அவன் எதனையும் செய்யவல்ல திறன் கொண்டவன் என்பதால் அவனது எந்த முயற்சியும் வீணாவதில்லை. கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- தைத்திரீய நாராயணவல்லீ (1-12) - விச்வத: சக்ஷா: உத விச்வதோ முக: - அவன் தனது கண்களை எங்கும் கொண்டவன், தனது முகங்களை எங்கும் கொண்டவன்.
- ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் (3-19) - பச்யதி அசக்ஷா: ஸ ச்ருணோதி அகர்ண: - கண்களின் உதவியின்றி அனைத்தையும் காண்கிறான், காதுகளின் உதவியின்றி அனைத்தையும் கேட்கிறான்.
- கீதை (13-13) - ஸர்வத: அக்ஷிசிரோமுகம் - எங்கும் கண்களும், தலையும், முகமும் உள்ளது.

ஆசார்யர்களில் உயர்ந்தவரான ஸ்வாமி நாதமுனிகள் ந்யாய தத்வத்தில் - யோ வேந்தி யுகபத் ஸர்வம் ப்ரத்யக்ஷண ஸதா ஸ்வத: - எந்த ஒரு ஸ்ரீஹரி அனைத்தையும் ப்ரத்யக்ஷமாக தனது ஸ்வபாவம் மூலம் அறிகிறானோ - என்றார்.

அனைத்தும் அறிந்தவனான ஸர்வேச்வரன் குறித்து ஒரு சிலர் ஏளனம் தொனிக்கப் பேசினர். அவர்கள் கூறுவது என்னவெனில் - ஏகே து ப்ரமானேந ஸர்வஜ்ஞோ யேந கல்ப்யதே நூநம் ஸ: சக்ஷாஷா ஸர்வந் ராஸாதீந் ப்ரதிபத்யதே - ஒரு ப்ரமாணத்தின் மூலம் மட்டுமே அனைத்தும் அறிந்த ஸர்வேஸ்வரன் என்று ஒருவன் உள்ளான் என அறிய முடிகிறது என்றால், அப்படிப்பட்டவன் தனது கண்கள் மூலமாகவே ருசி பார்ப்பது மற்றும் மற்ற இந்த்ரியங்களின் செயல்களைச்

செய்பவனாகக் கொள்ளலாம் - என்பதாகும். இது பௌத்தர்கள் உள்ளிட்டவர்களால் தங்கள் அனுமானம் மூலம் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்ட அனைத்தும் அறிந்தவனான ஈச்வரன் குறித்தே ஆகும். இதன் காரணம் அங்குள்ள ப்ரகடனம் அப்படிப்பட்டது, இல்லையேல் சாஸ்த்ரங்களுக்கு முரணாகிவிடும். மேலும் - நித்ய: சேத அர்த்தவாதத்வம் தத்பரே ஸ்யாத் அநித்யாத - ஸர்வேச்வரன் நித்யமாக உள்ளவன் - என்று கூறுவது வெறும் புகழ்ச்சியான அர்த்தவாதம் மட்டுமே என்று கூறினால், அவன் நித்யம் அல்லன் என்று கூறியதாக ஆகிவிடும் அல்லவோ - என்றது காண்க. ஆகவே ஸர்வேச்வரன் அனைத்தும் அறிந்தவன் என்று சாஸ்த்ரங்கள் கூறுவதை மறுப்பது போன்றாகிவிடும்.

ஆக இது போன்றவர்களுக்கு உள்ள மறைமுகக் கருத்து வேறுபட்டது என்று கொள்ளவேண்டும். இது தவிர “ஸர்வேச்வரன் அனைத்தும் அறிந்தவன்” என்று கூறுகின்ற சாஸ்த்ரமானது சற்றும் பொருந்தாத விஷயங்களைக் கூறுகிறது என்று உரைப்பதும் தவறாகும். இதன் காரணம், இந்த உலகில் உள்ள பலவற்றுக்கு சிறப்பான சக்திகள் உள்ளது என்பதை நாம் காணலாம் - நாகங்கள் (கண்களால் கேட்பவை), காகம் (ஒரே போன்று காணும் திறன்), ஆந்தை (இரவிலும் காண்கின்ற திறன்), கழுகு (தூரத்தில் இருந்தே காணும் திறன்) - போன்றவை காண்க. மேலும் மந்த்ரங்கள் மூலம் வியக்க வைக்கும் செயல் செய்பவர்கள், எப்படிப்பட்ட நோயையும் குணப்படுத்தவல்ல மருந்துகளின் திறன், தவ வலிமையால் செய்வதற்குச் சிரமான செயல்களை மிகவும் எளிதாகச் செய்பவர்கள் - என்று தங்கள் இந்த்ரியங்களின் திறனில் ஏற்றத்தாழ்வுகள் கொண்டபடியே உள்ளனர். இது போன்று மற்ற குணங்களிலும் ஏற்றத்தாழ்வுகள் இருக்கலாம் அல்லவோ? கர்மவசப்பட்டுள்ள மனிதர்கள், முக்தர்கள், நித்யஸூரிகள் போன்ற பலருக்கும் உள்ள ஞானம் என்பது எம்பெருமானின் அனைத்தும் அறிந்த தன்மை என்பதின் ஓர் அணு அளவு மட்டுமே என்று அறியவேண்டும்.

176. மஹாவீர்ய:

எம்பெருமானின் வீர்யம் என்பது மிகவும் அதிகமாகவே உள்ளது. அதனைச் சிறிதளவு குறைப்பதற்குக் கூட யாருக்கும் திறன் இல்லாத காரணத்தினால், அது மாறுபடாமல் அப்படியே உள்ளது. இதனால் இந்தத் திருநாமம் பெற்றான். தயிராக மாறிவிடும் இயல்பு கொண்ட பால் போன்றவற்றின் தன்மைகளைக் காட்டிலும்

இவனது தன்மைகள் வேறுபட்டவை என்பதை இந்தக் குணம் உணர்த்துகிறது. கஸ்தூரி மானில் இருந்து வெளிப்படும் நறுமணம், மலர்களின் நறுமணம் ஆகியவை அந்தந்த உயிர்களுக்குத் தெரியாமலேயே வெளிப்படுவது போன்று எம்பெருமானும் எந்தவிதமான பெரும் முயற்சி இன்றியே எல்லையற்ற செயல்களைச் செய்யவல்லவன் ஆவான். தஸ்ய ஸந்நிதி மாத்ரேண கந்த: சேஷாபாய ஜாயதே மனஸோ ந உபகர்த்தருத்வாத் ததா அஸௌ பரமேச்வர: - நறுமணம் என்பது மனிதனின் அருகில் உள்ளபோது அவனை இழுக்கிறது; இது போன்று எம்பெருமான் மிகவும் கடினப்படாமல் தனது இருப்பு மூலம் மட்டுமே செயல் புரிகிறான் - என்றது காண்க. மிகவும் பெரிய யோகிகள் பலரும் ஸர்வேச்வரனின் இந்தத் திறனில் ஓர் அணுவின் அளவு அவர்களிடம் உள்ளதால் எந்தவிதமான குழப்பமும் அற்றவர்களாக உள்ளனர்.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 62)

அதிகரணம் - 8 - ததோகோதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - மூர்த்தநய நாடியின் மூலம் மட்டுமே முக்தி அடைபவன் தனது சரீரத்தை விட்டு வெளியே கிளம்புகிறான் என்பது நிரூபிக்கப்பட்ட உள்ளது.

4-2-16 ததோகோக்ரஜ்வலநம் தத்ப்ரகாசி தத்வாரோ வித்யா ஸாமர்த்யாத் தச்சேஷ கத்யநு ஸ்ம்ருதியோகாச்ச ஹார்த்தாநுக்ருஹீத: சதாதிகயா

பொருள் - ப்ரஹ்மவித்யையின் திறன் காரணமாகவும், அந்த வித்யைக்கு அங்கமாக உள்ள அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தையே சிந்தனை செய்தபடி இருப்பதும் என்ற யோகத்தாலும் மகிழ்ந்த எம்பெருமானால், தனது இதயம் என்ற தாமரையில் அமர்ந்துள்ள எம்பெருமானால் அருளப்படுகிறான். இதனால் பகவான் வசிக்கின்ற அந்த இதயம் ஒளி வீசுகிறது. அந்த ஒளியின் மூலம் காண்பித்துக் கொடுக்கப்பட்ட நாடியின் வழியே கிளம்புவனாக, நூற்று ஒன்றாவது நாடியான ஸுஷும்நை நாடி மூலம் கிளம்புகிறான்.

விஷயம் - மரணம் அடையும்போது உள்ள உத்க்ராந்தியானது ப்ரஹ்மஞானம் உள்ளவர்களுக்கும், ப்ரஹ்மஞானம் அற்றவர்களுக்கும் பொதுவாக உள்ளது என்று இதுவரை நிரூபிக்கப்பட்டது. இந்த அதிகரணத்தில் ஸ்தூலமான தனது உடலில் இருந்து வெளிக்கிளம்பும் ப்ரஹ்மஞானிக்கு வித்யை காரணமாகஏற்படும் சிறப்பான உத்க்ராந்தி கூறப்படுகிறது. கட உபநிஷத் (6-16), சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-6-6) - சதம் சைகா ச ஹ்ருதயஸ்ய நாட்ய: தாஸாநம் மூர்த்தாநம் அபிநிஸ்ஸ்ருலதகா தயோர்த்வமாயந் அம்ருதத்வமேதி விஷ்வங் அந்யா உத்க்ரமணே பவந்தி - இதயத்தில் 101 நாடிகள் உள்ளன, அவற்றில் ஒன்று மட்டுமே தலையை நோக்கிச் செல்கிறது, அதன் வழியே கிளம்புவன் மோக்ஷம்

அடைகிறான், மற்றவர்கள் இதர த்வாரங்கள் மூலம் வெளிக் கிளம்புகின்றனர் - என்றது.

சந்தேகம் - இந்தக் கருத்து ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடியதா? இல்லையா? தலையை நோக்கிச் செல்கின்ற நாடி வழியே கிளம்பும் ப்ரஹ்மஞானி மோசஷம் அடைகிறான், மற்றவர்கள் மற்ற நாடிகளின் வழியே வெளிக் கிளம்புகின்றனர் என்று கூறுவது சரியா? தவறா?

பூர்வபக்ஷம் - இந்தக் கருத்து பொருந்தாது. ஏன்? நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட நாடிகள் உள்ளதாலும், அவை மிகவும் நுண்ணியதாக உள்ளதாலும், அந்த நாடிகளின் வேறுபாடுகளை அறிந்து கொள்வது மிகவும் கடினம் ஆகும். ஆகவே ஒருவன் அதன் வழியே செல்கிறான் என்பது ஏற்க இயலாது. ஆகவே கட உபநிஷத் (6-16), சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-6-6) - தயோர்த்வமாயந் அம்ருதத்வம் ஏதி விஷ்வங் அந்யா உத்க்ரமணே பவந்தி - இதன் மூலம் சென்று மோசஷம் அடைகிறான், மற்றவர்கள் வேறு நாடிகளில் செல்கின்றனர் - என்ற வரி உணர்த்துவது என்னவென்றால், ப்ரஹ்மஞானி எதிர்பாராத விதமாக மூர்த்தந்ய நாடி வழியாகவும் வெளியே கிளம்பலாம் என்பதே ஆகும்.

ஸித்தாந்தம் - ப்ரஹ்மஞானியானவன் தலையை நோக்கிச் செல்லும் நூற்றோராவது நாடியின் மூலமாகவே வெளியே கிளம்புகிறான். அந்த நாடியானது மிகவும் நுண்ணியதாக உள்ளதால் மற்றவைகளில் இருந்து அதனை வேறுபடுத்திக் காண இயலாது என்பது ப்ரஹ்மஞானிகளுக்குப் பொருந்தாது. ப்ரஹ்மஞானியானவன் பரமபுருஷனின் ஆராதனையாகவே இருக்கின்றதும் மிகவும் இனிமையாக உள்ளதும் ஆகிய ப்ரஹ்மவித்யையின் மேன்மை; உபாஸனத்தின் அங்கமாகவே உள்ளதும், தான் அன்றாடம் த்யானித்தபடி உள்ள அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தைப் பற்றிய சிந்தனை ஆகிய இரண்டாலும் எம்பெருமானை மகிழ்விக்கிறான். இவ்விதம் மகிழ்ந்த எம்பெருமானால் அந்த உபாஸகன் அனுக்ரஹம் செய்யப்படுகிறான். இதனால் உபாஸகனின் ஜீவனுடைய இருப்பிடமாக உள்ள இதயமானது எதிரில் நாடித்வாரம் உள்ள இடத்தில் இருக்கின்ற இருள் நீங்கும்விதமாக ப்ரகாசம் அடைகிறது. இப்படியாக ஸர்வேசுவரனின் அனுக்ரஹம் காரணமாக ப்ரகாசிக்கின்ற த்வாரத்தைக் காணும் ப்ரஹ்மஞானி மிகவும் நுட்பமாக உள்ள நாடிகளின் நடுவில் இருக்கின்ற

நூற்றோராவது நாடியைக் கண்டு பிடித்து, அதன் மூலம் வெளியே கிளம்புகிறான் என்பதே பொருத்தமாகும்.

ததோகோதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்
அதிகரணம் - 9 - ரச்மியநுஸாராதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - சூரியனின் கிரணங்கள் மூலமாகவே ப்ரஹ்மஞானி மேலே செல்கின்றான் என்பது நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

4-2-17 ரச்மியநுஸாரீ

பொருள் - சூரிய கிரணங்களின் வழியாகவே செல்கிறான்.

விஷயம் - ப்ரஹ்மஞானி மரணம் அடையும்போது தனது மூர்த்தந்ய நாடி மூலமாகவே வெளிக்கிளம்புகிறான். அவ்விதம் செல்லும்போது சூரியனின் கதிர்கள் மூலமாகவே அவன் கிளம்புகிறான் என்பதைச் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-6-5) - அத யத்ர ஏதஸ்மாத் சரீராத் உத்க்ராமதி அதி ஏதரேவ ரச்மிபி: ஊர்த்வமாக்ரமதே - இந்தச் சரீரத்தில் இருந்து வெளியே கிளம்பும் உபாஸகன், சூரியனின் கதிர்கள் மூலமாகவே மேலே செல்கிறான் - என்றது.

சந்தேகம் - சூரியனின் கதிர்கள் மூலமாக மட்டுமே உபாஸகன் சூரியமண்டலத்தை அடைகிறான் என்ற விதிமுறை கூற இயலுமா? கூற இயலாதா?

பூர்வபகஷம் - கூற இயலாது, ஏனென்றால், இரவில் மரணம் அடைகின்ற உபாஸகன் சூரியனின் கதிர்களைப் பிடித்தபடி மேலே எழும்ப இயலாது அல்லவா? ஆக இரவில் மரணம் அடையும் உபாஸகன் வேறு வழியில் செல்கிறான் என்பதையும் அந்தச் சூத்திரம் கூறுகிறது என்றே கொள்ளவேண்டும்.

ஸித்தாந்தம் - அப்படி அல்ல. உபாஸகன் எப்போதும் சூரியனின் கதிர்கள் மூலமாகவே மேலே கிளம்புகிறான் என்றே கொள்ளவேண்டும். ஏன்? சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-6-5) - ஏதரேவ ரச்மிபி: - சூரியனின் கிரணங்கள் வழியாகவே - என்ற அவ்வாக்யத்தில் உள்ள "வழியாகவே" என்பதில் ஏவகாரம் (அதன் மூலம்

மட்டுமே என்பதை உணர்த்தும் விதமாக) உள்ளதைக் காண்க. வேறு வழிகளில் செல்லலாம் என்றால் இந்த ஏவகாரம் பயனற்றதாகி விடும்.

“இரவு நேரங்களில் சூரியனின் கதிர்கள் இல்லாத காரணத்தினால் அந்த நேரத்தில் மரணம் அடைகின்ற உபாஸகன் சூரியனின் கதிர்கள் மூலமாக வெளிக்கிளம்ப இயலாது” என்று பூர்வபக்ஷி கூறுவது பொருந்தாது. இரவிலும் சூரியனின் கிரணங்கள் மூலம் செல்வது இயலும். எப்படி? சூரியனின் கதிர்கள் இரவிலும் உள்ளன என்பதை கோடைக் காலங்களின் இரவில் உள்ள உஷ்ணம் மூலம் அறியலாம் அல்லவோ? ஆனால் மழைக்காலம் போன்று பனிக்காலங்களில் இந்த வெப்பம் இரவில் ஏன் உணரப்படவில்லையென்றால், பனியின் காரணமாகவே ஆகும். நாடிகளுக்கும் சூரியனின் கதிர்களுக்கும் தொடர்பு எப்போதும் உண்டு என்பதைச் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-6-2) - தத் யதா மஹாபத ஆதத: உபௌக்ராமௌ கச்சதி இமம் ச அமும் ச ஏவ மேவைதே ஆதித்யஸ்ய ரச்மய உபௌலோகௌ கச்சந்தி இமம் ச அமும் ச அமுஷ்மாத் ஆதித்யாத் ப்ரதாயந்தே தா: ஆஸு நாடிக்ஷு ஸ்ருப்தா: ஆப்யோ நாடப்ய: ப்ரதாயந்தே தே அமுஷ்மிந் ஆஹித்யே ஸ்ருப்தா - இரண்டு கிராமங்களை இணைக்கின்ற பிரதான சாலையானது எவ்விதம் தனது இரண்டு முனைகளிலும் இரண்டு கிராமங்களை நோக்கிச் செல்கின்றதோ அது போன்ற சூரியனின் கதிர்களானவை இந்த உலகம் மற்றும் அந்த உலகம் என்ற இரு உலகங்களுக்கும் செல்கின்றன; அந்தக் கதிர்கள் சூரியனிடமிருந்து வெளிப்பட்டு நாடிகளில் புகுகின்றன; நாடிகளில் இருந்து வெளிப்பட்டு சூரியனில் புகுகின்றன - என்று காண்க. ஆகவே இரவிலும் சூரியனின் கதிர்கள் உள்ளதால், உபாஸகன் இந்தக் காலத்தில் மரணம் அடைந்தாலும் சூரியனின் கதிர்கள் மூலம் மேலே கிளம்பி பரமாத்மாவை அடைகிறான் என்பது பொருத்தமே ஆகும்.

ரச்மயநுஸாராதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 62)

மூலம் - இப்படி முன்னடி பார்த்து வர்த்திக்கவேனுமென்று அருளிச் செய்த அர்த்தம் சாஸ்திரைகவேத்யமாகையாலே சாஸ்தீயங்களுக்கு உபலக்ஷணமாக ஸாரோத்தாரம் பண்ணி இவரருளிச் செய்த கைங்கர்யங்களும் தான் வேண்டினபடி செய்யவொண் ணாமையாலே சாஸ்திரோக்தமான நியமத்தோடே செய்தால் கைங்கர்யமாமென்று ஸூசிதம். “வேண்டிற்றுச் செய்து திரியவமையுமோ வென்னில் அது இவனுக்கு ஸ்வரூபமன்று” என்றருளிச் செய்தபடியாலே அசாஸ்திரமாஸூரம் க்ருத்ஸ்நம் என்று ஆளவந்தார் அருளிச் செய்தபடியே, சாஸ்திர விருத்தங்கள் தைவப்ரக்ருதியான இவன் ஸ்வரூபத்துக்குப் பொருந்தாமையாலும்,

ச்ருதி: ஸ்ம்ருதிர்மமைவாஜ்ஞா யஸ்தாமுல்லங்க்யம் வர்த்ததே
ஆஜ்ஞாச்சேதீ மம த்ரோஹீ மத்பக்தோ அபி ந வைஷ்ணவ:

என்று அடிமை கொள்ளுகிறவன் அருளிச் செய்தபடியாலும் இவன் சரீரத்தோடு இருந்த காலம் சாஸ்திரவச்யனாய் அடிமை செய்யவேண்டுமென்று திருவுள்ளம்.

விளக்கம் - இப்படியாக முன்னர் கூறப்பட்டதை அறிந்து ப்ரபன்னர்கள் வாழவேண்டும் என்பதன் பொருள் என்னவென்றால் - எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த இன்றியமையாத கைங்கர்யங்கள் அனைத்தும் சாஸ்திரங்கள் மூலமாக அறியப்படவேண்டும் என்பதும், இவர் சாஸ்திரங்களில் விதிக்கப்பட்ட விதிமுறைகளில் கைக்கொள்ளப்படவேண்டும் என்பதும், இப்படிச் செய்தால் மட்டுமே அவை கைங்கர்யங்களாகக் கொள்ளப்படும் என்பதும் ஆகும். இதனை எம்பெருமானார் - வேண்டிற்றுச் செய்து திரியவமையுமோவென்னில் அது இவனுக்கு ஸ்வரூபமன்று - இவன் தன்னுடைய விருப்பத்திற்கு ஏற்பச் செய்வான் என்றால் அது இவனுடைய ஸ்வரூபத்திற்கு விரோதமாகவே அமையும் - என்றார். கீதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தில் ஆளவந்தார் (21) - அசாஸ்திரமாஸூரம் க்ருத்ஸ்நம் -

சாஸ்திரத்திற்கு உட்படாத செயல்கள் அனைத்தும் அசுரத்தன்மை உள்ளவை - என்றார். மேலும் நம்முடைய கைங்கர்யங்களை ஏற்றுக் கொண்டு, நம்மை அடிமையாக்கிக் கொள்கிறவன் விஷ்ணுதர்மத்தில் (6-31) - ச்ருதி: ஸ்ம்ருதிர்மமைவாஜ்ஞா யஸ்தாமுல்லங்க்யம் வர்த்ததே ஆஜ்ஞாச்சேதீ மம த்ரோஹீ மத்பக்தோ அபி ந வைஷ்ணவ: - வேதமும் ச்ருதியும் எனது கட்டளைகளாகும்; அவற்றை மீறி நடப்பவன் யாராக இருப்பினும் எனது ஆணைகளை மீறுபவன் ஆவான்; அவன் எனக்குத் துரோகம் செய்தவன் ஆவான்; அவன் என்னிடம் மிகுந்த பக்தி கொண்டிருந்தாலும் வைஷ்ணவன் அல்லன் - என்றான். ஆகவே தன்னுடைய சரீரத்துடன் உள்ள காலம் முடிய ப்ரபன்னன் சாஸ்திரங்களுக்கு உட்பட்டு கைங்கர்யம் செய்யவேண்டும் என்பது எம்பெருமானாரின் திருவுள்ளம் ஆகும்.

மூலம் -

நிஜகர்மாதி பக்த்யந்தம் குர்யாத் ப்ரீத்யைவ காரித:
உபாயதாம் பரித்யஜ்ய ந்யஸ்யேதேவே து தாமபீ:

என்று ஸ்ரீகீதார்த்தஸங்க்ரஹத்தில் ப்ரீத்யைவ என்கிற அவதாரணத்தாலே ஸாதநத்வ புத்தியை வ்யவச்சேதித்தார் என்னுமிடம் உபாயதாம் பரித்யஜ்ய என்று விவரிக்கையாலே வ்யக்தம். சாஸ்த்ரீய கைங்கர்யத்தில் ப்ரீதியினுடைய ப்ரேரகத்வாதிசயம் விவக்ஷிதமானாலும் நிஜகர்மாதி பக்த்யந்தம் என்கிற இவற்றின் ஸ்வரூபத்துக்குச் சாஸ்த்ரமே ப்ரமாணமென்னுமிடம் நிஜகர்ம சப்தத்தாலே தர்சிதமாயிற்று. இது சாஸ்த்ரீய நியமம்:

அவிப்லவாய தர்மாணாம் பாலநாய குலஸ்ய ச
ஸங்க்ரஹாய ச லோகஸ்ய மர்யாதா ஸ்தாபநாய ச
ப்ரியாய மம விஷ்ணோச்ச தேவதேவஸ்ய சார்ங்கிண:
மநீஷீ தைவிகாசாரம் மநஸா அபி ந லங்கயேத்

என்று ப்ரபத்த்யாயத்திலே ப்ரஸித்தம்.

விளக்கம் - கீதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தில் (31) - நிஜகர்மாதி பக்த்யந்தம் குர்யாத் ப்ரீத்யைவ காரித: உபாயதாம் பரித்யஜ்ய ந்யஸ்யேதேவே து தாமபீ: - கர்மயோகம் தொடங்கி பக்தியோகம் முடிய அவரவர்களின் வர்ணத்திற்கு ஏற்றவற்றை எம்பெருமான் மீது அன்பின் அடிப்படையிலேயே செய்யவேண்டும்; அவைகளை உபாயம் என்று கொள்ளாமலும், மற்ற தேவதைகளைக் கண்டு அஞ்சாமலும், எம்பெருமானே உபாயம் என்று கொண்டும் இருத்தல் வேண்டும் - என்றார். இங்கு - ப்ரீத்யைவ - அன்பினால் மட்டுமே - என்னும் பதம் மூலம் இவை உபாயங்கள்

என்று எண்ணக்கூடிய புத்தியைத் தள்ளினார். இதனை - உபாயதாம் பரித்யஜ்ய - இவைகள் உபாயங்கள் அல்ல எனத் தள்ளவேண்டும் - என்பதன் மூலம் தெளிவாக அறியலாம். எம்பெருமான் மீது ஒருவன் கொண்டுள்ள அன்பானது அவனை சாஸ்த்ரங்கள் விதித்துள்ள வழிகளில் கைங்கர்யத்தில் ஈடுபடுத்தவல்ல வலிமை கொண்டதாகும். ஆனால் - நிஜகர்மாதி பக்த்யந்தம் - கர்மயோகம் தொடங்கி பக்தியோகம் முடிய அவரவர்களின் வர்ணத்திற்கு ஏற்ற - என்பதன் மூலம், இந்தக் கைங்கர்யங்களாகிய கர்மங்களின் ஸ்வரூபம் அனைத்திற்கும் சாஸ்த்ரங்களே ப்ரமாணங்கள் என்பது உணர்த்தப்பட்டது. இந்த விதியானது சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்டது என்பது கீழே உள்ள லக்ஷ்மீ தந்த்ரம் (17-93, 94) மூலம் அறியலாம்:

அவிப்லவாய தர்மாணாம் பாலநாய குலஸ்ய ச
ஸங்க்ரஹாய ச லோகஸ்ய மர்யாதா ஸ்தாபநாய ச
ப்ரியாய மம விஷ்ணோச்ச தேவதேவஸ்ய சார்ங்கிண:
மநீஷீ தைவிகாசாரம் மநஸா அபி ந லங்கயேத்

இதன் பொருள் - தர்மங்கள் மாறாமல் இருக்கவும், குலங்களைக் காப்பாற்றவும், இந்த உலகை தூய்மையான வழியில் நிலையாக நிறுத்தவும், சாஸ்த்ரங்களுக்கான மரியாதை என்றும் உள்ளதற்கும் ப்ரபன்னன் ஒருவன் வேதங்களில் விதிக்கப்பட்ட விதிகளை மனதாலும் மீற எண்ணக்கூடாது. இதனை ப்ரபன்னன் ஏன் செய்யவேண்டும் என்றால் என்னுடைய மகிழ்ச்சிக்காகவும், அனைவருக்கும் தேவனும் சார்ங்கம் என்னும் வில்லை உடையவனும் ஆகிய எம்பெருமானின் மகிழ்ச்சிக்காகவும் ஆகும்.

மூலம் - இது தவிர்ந்தபோது வரும் அநிஷ்டமும்,

யதா ஹி வல்லபோ ராஜ்ஞோ நதீம் ராஜ்ஞா ப்ரவர்த்திதாம்
லோகோபயோகிநீம் ரம்யாம் பஹுஸஸ்ய விவர்த்தநீம்
லங்கயந் சூலமாரோஹேதநபேக்ஷ: அபி தாம் ப்ரதி
ஏவம் விலங்கயந் மர்யாதாம் வேதநிர்மிதாம்
ப்ரிய: அபி ந ப்ரிய: அஸௌ மே மதாஜ்ஞா வ்யதிவர்த்தநாத்

என்று அநந்தரம் சொல்லப்பட்டது. இந்த பகவத்ப்ரீதிக்கு க்ஷமை கொண்டிலனாகில் முக்தனாவதற்கு முன்னே அதிகாராநுரூபமாக ஏதேனுமோர் அநிஷ்டத்தை விளைவிக்கும். அது நிற்க ஸத்த்வப்ரக்ருதியான இவனுக்கு பகவத்ப்ரீதிக்கு மேற்பட்ட நரகமில்லை. அந்த பகவத்ப்ரீதி சமிப்பதும் பின்பு க்ஷமை கொள்ளில். ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம் என்னும்படி

நிஸர்க்கஸுஹ்ருத்தான ஈச்வரனுடைய அப்ரீதி சமிக்குமளவும் இவனுக்கு அருந்துதமா யிருக்கும். இங்ஙன் இராதவனுக்கு ஸ்வாமி விஷயத்தில் ப்ராவண்யமும் கைங்கர்ய ரூபமான மோக்ஷத்தில் ருசியும் சங்கிக்க அடுக்கும்.

விளக்கம் - இப்படியாக உள்ள சாஸ்த்ர நியமங்களை மீறும்போது உண்டாகும் தீமை குறித்து அடுத்துக் கூறப்பட்டது. அந்த வரிகள் (லக்ஷ்மீ தந்த்ரம்: 17 - 95, 96, 97):

யதா ஹி வல்லபோ ராஜ்ஞோ நதீம் ராஜ்ஞா ப்ரவர்த்திதாம்
 லோகோபயோகிநீம் ரம்யாம் பஹுஸஸ்ய விவர்த்தநீம்
 லங்கயந் சூலமாரோஹேதநபேக்ஷ: அபி தாம் ப்ரதி
 ஏவம் விலங்கயந் மர்யாதாம் வேதநிர்மிதாம்
 ப்ரிய: அபி ந ப்ரிய: அஸௌ மே மதாஜ்ஞா வ்யதிவர்த்தநாத்

இதன் பொருள் - ஓர் அரசன் உலகிற்குப் பயன்படுவதற்காக அழகான ஒரு நதியை ஏற்படுத்தக்கூடும்; அந்த நதியானது பலவிதமான இடங்களில் உள்ள பயிர்களைச் செழிப்பாக வைத்தபடி ஓடும்; அந்த நதியால் தனக்கு எந்தவிதமான பயனும் இல்லை என்று ஒருவன் அழிக்க முற்படுகிறான் என வைப்போம்; அப்படிப்பட்டவன் அரசனின் நண்பனாக இருந்தாலும் அவனை அந்த அசரன் கழுவில் ஏற்றுவான்; இப்படியாகவே வேதங்களில் விதிக்கப்பட்டுள்ள கட்டளைகளை மீறி நடப்பவன் எனக்கு ப்ரியமானவனாகவே இருந்தாலும், எனது கட்டளைகளை மீறியதால் தண்டனைக்கு உரியவனே ஆவான் - என்பதாகும். இப்படியாக ஒருவன் எம்பெருமானுக்கு மகிழ்ச்சியை அளிக்காத செயலைச் செய்தான் என்று வைத்துக்கொள்வோம். அப்படிப்பட்டவன் தான் மரணம் அடைவதற்கு முன்பாக அதற்காக எம்பெருமானிடம் மன்னிப்புக் கேட்கவேண்டும். அப்படிக் கேட்கவில்லையென்றால், அவனுடைய தகுதிக்கு ஏற்ப தீமைகள் வந்து சேரும். அது மட்டும் அல்லாமல், எம்பெருமானுக்கு வருத்தம் அளிக்கக்கூடிய செயலைச் செய்வதைக் காட்டிலும் ப்ரபன்னனுக்கு வேறு பெரிய நரகம் என்று ஏதும் இல்லை. இவன் மன்னிப்பு கேட்டவுடன் எம்பெருமானின் வருத்தம் மறைந்து விடுகிறது. கீதை (5-29) - ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம் - எம்பெருமான் அனைத்து உயிர்களின் நன்மையை விரும்புவான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அனைத்தின் நன்மையை அளிப்பவனாகிய ஈச்வரனின் வருத்தமானது தணிகின்றவரையில் இவனுக்கு உண்டான வேதனையானது பிறப்புறுப்பில் உண்டான வேதனை போன்று தாங்க இயலாத அளவு இருக்கும். தனது செயலைக் கண்டு எம்பெருமானின் மகிழ்ச்சி குலைந்தது கண்டும், இப்படியான வேதனை ஒருவனுக்கு உண்டாகவில்லையென்றால் அவன் தனது எஜமானனாகிய எம்பெருமானிடம்

கொண்டுள்ள பக்தியும், கைங்கர்ய ரூபமாக உள்ள மோகஷத்தில் கொண்டுள்ள ஆசையும் சந்தேகிக்கக் கூடியவையே ஆகும்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 18)

21. பாண்டவர்களையும் நிரஸிக்க ப்ராப்தமாயிருக்க, வைத்தது த்ரௌபதியுடைய மங்கள ஸுத்ரத்துக்காக.

அவதாரிகை - இத்தோஷத்தின் கொடுமையையுப்பாதிக்கிறார் மேல் (பாண்டவர்களை யுமென்று தொடங்கி).

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் அர்ஜுனனின் தோஷத்தைக் கூறுனார். அதன் கொடுமையை இங்கு விளக்குகிறார். (அல்லது மேலே கூறப்பட்ட தோஷம் என்பது பாண்டவர்கள் ஐந்து பேருக்கும் பொதுவானது அல்லவோ? அப்படி உள்ளபோது அவர்களை அழிக்காமல்விட்டது ஏன் என்ற சந்தேகத்திற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்).

வ்யாக்யானம் - அன்றிக்கே, இத்தோஷம் ஐவர்க்குமொவ்வாதோ, ஆனபின்பு இத்தலை யையும் நிரஸித்துப் பொகடாமல் வைத்ததென்னென்கிற சங்கையிலேயருளிச் செய்கிறா ராகவுமாம். முற்பட்ட ஸங்கதிக்கு அர்ஜுநனையென்னாதே (பாண்டவர்களையும்) என்றது - இத்தோஷம் ஐவர்க்குமொக்குமென்று தோற்றுகைக்காகவென்று யோஜிக்கக்கடவது; அநந்தர ஸங்கதிக்குத் தானே தன்னைடையே சேருமிறே. பரிபவித்த துர்யோதநாதி களோபாதி பரிபவங்கண்டிருந்தவிவர்களும் நிரஸநீயரென்கிறது - சசபத்தாலே. (நிரஸிக்க ப்ராப்தமாயிருக்க வைத்தது) என்றது - இவர்கள் செய்த கொடுமைக்குத் தலையையறுத்துப் பொகட வேண்டியிருக்க ப்ராணனோடேயிருக்கும்படி வைத்ததென்றபடி. (த்ரௌபதியுடைய மங்களஸுத்ரத்துக்காக) என்றது - அவளுக்கபிமதமான மங்களஸுத்ரம் போகாமைக்காகவென்றபடி. விரித்ததலை

காணமாட்டாதவன் வெறுங்கழுத்துக் காணமாட்டானிறே. இத்தால் - ஆச்ரிதரைப் பரிபவித்தாரோபாதி அது கண்டிருந்தாரும் நிரஸநீயராவரென்னுமிடமும், அவர்கள் தாங்களே ஆச்ரிதர்க்கு விடவொண்ணாததோரு பந்தமுடையராகில் அவர்களுக்காக அவனாலே ரக்ஷிக்கப்படுவரென்னுமிடமும் ப்ரகடிதமாய்த்து.

விளக்கம் - "பாண்டவர்களையும்" என்று கூறியதன் மூலமாக இந்தத் தோஷம் ஐந்து பேருக்கும் உள்ளது என்பதை உணர்த்துகிறார். அவர்களை ஏன் அழிக்கவில்லை என்ற கேள்விக்கு விடை சூர்ணையின் மூலம் தானாகவே புலப்படுகிறது. "பாண்டவர்களையும்" என்பதில் காணப்படும் "யும்" என்பது துரியோதன் உள்ளிட்டவர்கள் போன்று, திரௌபதி துடிப்பதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த பாண்டவர்களும் அழிக்கப்பட வேண்டியவர்களே என்பதை உணர்த்துகிறது. "நிரஸிக்க ப்ராப்தமாயிருக்க வைத்தது" என்பதன் பொருள் என்னவென்றால், இவர்கள் இழைத்த கொடுமைக்கு இவர்களின் தலைகளை அறுத்திருக்க வேண்டும், ஆனால் உயிருடன் இருக்கும்படி விட்டுவைத்தது - என்பதாகும். ஏன் விட்டு வைத்தான் என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். "த்ரௌபதியுடைய மங்களஸூத்ரத்துக்காக" என்பதன் பொருள், அவளுக்கு விருப்பமாக உள்ள அவளுடைய தாலி பறி போகாமல் இருப்பதற்காக - என்பதாகும். அவள் தனது கூந்தலை விரித்து விட்டபடி நிற்பதையே காணச் சகிக்காத க்ருஷ்ணன், அவள் தாலி இன்றி வெறுங்கழுத்துடன் நிற்பதைக் காண முயல்வானோ? இதன் மூலம் உணர்த்தப்படுவது என்னவென்றால் :

- தன்னைச் சரணம் புகுந்தவர்களைத் துன்புறுத்தி அவர்கள் தவிக்கும்படிச் செய்பவர்கள் போன்றே, அவர்கள் துடிப்பதை வேடிக்கை பார்த்து நிற்பவர்களும் கொல்லத் தகுந்தவர்கள்.
- ஆனால் ஏதும் செய்யாமல் வேடிக்கை பார்த்தபடி நிற்பவர்கள், துடிப்பவர்களான தன்னைச் சேர்ந்தவர்களின் உறவினர்களாக இருந்தால் தன்னைப் பற்றியவர்களின் பொருட்டு அவர்களும் காப்பாற்றப்படுவார்கள்.

22. அர்ஜுநனுக்கு தூத்யஸாரத்தயங்கள் பண்ணிற்றும் ப்ரபத்தயுபதேசம் பண்ணிற்றும் இவளுக்காக.

அவதாரிகை - ஆனால், இப்படி நிரஸநீயனானவனுக்கு இழிதொழில் செய்ததும் பரம ரஹஸ்யத்தையுபதேசித்ததும் என்செய்யவென்னவருளிச்செய்கிறார் (அர்ஜுநனுக்கித் யாதியால்).

விளக்கம் - ஆனாலும் இவ்விதம் கொல்லத் தகுந்தவனான அர்ஜுநனுக்குத் தேர் ஓட்டுதல் முதலான தாழ்வான செயல்கள் செய்தல், மிகவும் உயர்ந்த ரஹஸ்யத்தைக் கீதை மூலமாக அறிவித்தல் போன்றவற்றை ஏன் செய்தான் என்பதற்கான காரணத்தை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - தூதுபோய்த்தது "பொய்ச்சுற்றம் பேசிச்சென்று பேதம் செய்து பூசல் விளைக்கைக்காக"; (ஸாரத்தயம் பண்ணிற்று) - ஆயுதமெடுக்கவொண்ணா தென்கையாலே "கொல்லாமாக்கோல் கொலை செய்து பாரதப்போரெல்லாச் சேனையுமிருநிலத்தவிகைக்காக"; (ப்ரபத்தயுபதேசம் பண்ணிற்று) ந யோத்ஸ்யாமி என்றிருந்தவனை கரிஷ்யே வசநம் தவ என்னப்பண்ணி யுத்தே ப்ரவ்ருத்தனாக்குகைக்காக. இவையெல்லாஞ் செய்தது - சரணாகதையானவிவள் ஸங்கல்பத்தின்படியே துர்யோதநாதிகளையழியச் செய்து இவள் குழலை முடிப்பிக்கைக்காகவிநே. ஆக அர்ஜுநன் திறத்தில் செய்த தூத்யாதிரயமும் இவளுக்காகச் செய்தானென்கிறது.

விளக்கம் - அர்ஜுநனுக்குத் தூது போனது ஏன் என்றால், திருவாய்மொழி - பொய்ச்சுற்றம் பேசிச்சென்று பேதம் செய்து பூசல் விளைக்கை - என்று கூறுவது போன்று துர்யோதனனின் இருப்பிடத்தில் சூழ்ச்சியாகப் பேசி, யுத்தத்தை உண்டாக்கவே ஆகும். (ஸாரத்தயம் பண்ணிற்று) - ஆயுதம் எடுக்கக்கூடாது என்ற வேண்டுகோள் காரணமாகத் திருவாய்மொழி (3-2-3) - கொல்லாமாக்கோல் கொலை செய்து பாரதப்போரெல்லாச் சேனையுமிருநிலத்தவிகை - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப ஆகும். (ப்ரபத்தயுபதேசம் பண்ணிற்று) - கீதை (2-9) - ந யோத்ஸ்யாமி - நான் யுத்தம் செய்யமாட்டேன் - என்று அமர்ந்த அர்ஜுநனை, (18-73) - கரிஷ்யே வசநம் தவ - உன் சொற்படியே நான் நடந்து கொள்வேன் - என்று கூறும்படியாக மாற்றுதல், அவனை யுத்தத்தில் ஈடுபட வைத்தல் என்பதற்காகவே ஆகும். இவை அனைத்தையும் இவன் செய்தது ஏன் என்றால்,

தன்னைச் சரணம் புகுந்த திரௌபதியின் சபதத்திற்கு ஏற்ப துரியோதனன் உள்ளிட்ட கௌரவர்களை அழித்து, அவள் தனது கூந்தலை மீண்டும் முடிந்து கொள்வதற்காகவே ஆகும். எனவே அர்ஜுனனுக்குச் செய்த தூது போன செயல் முதலான மூன்றையும் (தூது சென்றான், தேர் ஓட்டினான், கீதை உபதேசித்தான்) திரௌபதிக்காகவே செய்தான் என்றாகிறது.

வ்யாக்யானம் - (பாண்டவர்களையும்) என்று தொடங்கி இவ்வளவும், கீழ்ச்சொன்ன ப்ரதாந தோஷ க்ரௌர்யமுப்பாதிதமாய்த்து. ஆகவிப்படி அஸ்தாந ஸ்நேஹாதிகளும் சரணாகதை பரிபவங் கண்டிருந்த மஹாதோஷமுமிவனுக்குண்டாயிருக்க “ஸர்வ குஹ்யதமம் பூய: ச்ருணுமே பரமம் வச:, இஷ்டோஸி மே த்ருட இதி ததோ வஷ்யாமி தே ஹிதம்”, “மந்மநாபவ மத்பக்தோ மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு, மமேவைஷ்யஸி ஸத்யம் தே ப்ரதிஜாநே ப்ரியோஸி மே” என்று இவனளவிலுகப்புத்தோற்றவருளிச் செய்கையாலே, இவன் தோஷங்களைப் பச்சையாகக் கொண்டு அங்கீகரித்தமை ப்ரஸித்தமென்று கருத்து. குணஹாநி சொல்லாதொழிந்தது, தோஷம் பச்சையாமிடத்தில் குணஹாநி பச்சையாமென்னுமிடம் கிம்புநர் ந்யாய ஸித்தமாகையாலே. இவன்றனக்கு குணஹாநிகளாவன - தஸ்மாந் யுத்யஸ்வ பாரத என்றருளிச் செய்தபோதே, கரிஷ்யே வசநம் தவ என்றெழுந்திருந்து ஸ்வ க்ருத்யமான யுத்தத்தைப் பண்ணாமையும், க்ருஷ்ணனை சரணம் புகுந்தவளைப் பரிபவிக்கவிட்டுப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தோமே என்னுமநுதாபலேசமும் நெஞ்சிலில்லாமையும் தொடக்கமானவை. தூத்ய ஸாரத்த்யங்கள் பண்ணிற்றும் ப்ரபத்த்யுபதேசம் பண்ணிற்றுமிவளுக்காகவாகில் இவன் தோஷத்தைப் பச்சையாகக் கொண்டு அங்கீகரித்தானென்னுமது கூடாதீயென்னில், அதுக்குக் குறையில்லை; இவன் கார்யார்த்தமாகவிவனைக் குறித்து இவையெல்லாஞ் செய்கிற விடத்தில் இவன் தோஷங்களைப் பார்த்து முகம் சுளியாமல் உகப்போடே செய்கையாலே, அர்ஜுநனைக் குறித்து ஆசார்யக்ருத்யாதிகளையேறிட்டுக் கொள்ளுகிறவளவில் அவன் தோஷத்தைப் பச்சையாகக் கொண்டும் ஸாரதியாப் புரையறக் கலந்து நின்று செய்கை முதலானவையுண்டாகையால். (அறியாதவர்த்தங்களை) இத்யாதியாலே - ஆசர்யண சௌகர்யாபாதகங்களான வாத்ஸல்யாதி குணங்கள் ஸுசிதம். இங்கே, (தூத்ய ஸாரத்த்யங்கள் பண்ணிற்றும்) என்கிறவித்தாலே - அஸ்மாந் வேத்த பராந் வேத்த வேத்தார்த்தம் வேத்த பாஷிதும் யத் யதஸ்மத்திதம் க்ருஷ்ண தத்தத் வாச்யஸ் ஸுயோதந: என்கிறபடியே - கார்யாகார் யஜ்ஞானான தான் போனாலல்லது கார்யஸித்தியுண்டகாதென்று இத்தலையை ரக்ஷிக்கக்காகத் தான் தூது போனமையும், ஆயுதமெடுக்கவொண்ணா

தென்கையாலே ஸாரத்தயத்திலே ப்ரவ்ருத்தனாய்க் கொண்டு தேர்க்காலாலே ப்ரதிபக்ஷத்தையழியச் செய்தமையும் தோற்றுக்கையாலே ஆச்ரித கார்யாபாதகங்களான ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகள் ஸுசிதம். இன்னமும் (ப்ரபத்த்யுபதேசம் பண்ணிற்றும்) என்கையாலும் - சரம ச்லோகத்தில் மாம், அஹம் என்கிற பதங்களால் சொல்லப்படுகிற உபயவித குணமும் ஸுசிதமிறே. ஆகையால், புருஷகார வைபவஞ் சொல்லுகிறவிடத்திலே ஸ்ரீமத் பதார்த்தம் ப்ரகடிதமானவோபாதி, உபாய வைபவஞ் சொல்லுகிறவிடத்திலே நாராயண பதார்த்தம் ப்ரகடிதம். உபாயத்வம் சொல்லுகையாலே “சரணௌ சரணம்” என்றதுவும் ஸுசிதம். ஆக ”இதிஹாஸச்ரேஷ்டம்” என்று தொடங்கி இவ்வளவும் ஸ்ரீராமாயண மஹாபாரதோக்தங்களான புருஷகாரோபாய வைபவங்கள் தத்தத் ஸ்வரூபங்களோடே விசதமாக ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது

விளக்கம் - “பாண்டவர்களையும்” என்று தொடங்கிய சூர்ணை முதலாக இதுவரை கூறப்பட்ட அனைத்தும் மேலே கூறப்பட்ட முதன்மையான குற்றத்தினை விளக்கியது. இப்படியாக அர்ஜுனனிடம் - தகாதவர்களிடம் தகாத இடத்தில் இரக்கம் கொள்ளாதல் என்பதும், க்ருஷ்ணனைச் சரணம் புகுந்தவளான திரௌபதி துடிப்பதை ஏதும் செய்யாமல் இரக்கம் கொள்ளாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தல் என்னும் இரண்டு பெரிய தோஷங்கள் இருந்தன. இப்படிப்பட்ட தோஷங்களுடன் கூடியவனாக அர்ஜுனன் உள்ளபோதிலும் கீழே உள்ளது போன்று அவனுக்கு உபதேசித்து, அவனுக்கு நம்பிக்கை மற்றும் உகப்பை க்ருஷ்ணன் ஊட்டினான்:

- கீதை (16-64) - ஸர்வ குஹ்யதமம் பூய: ச்ருணுமே பரமம் வச: இஷ்டோஸி மே த்ருட இதி ததோ வஷ்யாமி தே ஹிதம் - இப்படியாக இரகசியங்கள் அனைத்திலும் மிகவும் இரகசியமாக உள்ள பக்தியோகம் பற்றிய எனது உயர்ந்த சொற்களை நீ மீண்டும் கேட்பாயாக. எனக்கு நீ மிகவும் இனிமையான நண்பனாக உள்ளதால் உனக்கு எது நன்மை அளிக்குமோ அதனைக் கூறுகிறேன்.
- கீதை (9-34) - மந்மநாபவ மத்பக்தோ மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு மமேவைஷ்யஸி ஸத்யம் தே ப்ரதிஜானே ப்ரியோஸி மே - என்னிடம் உனது மனதை முழுவதுமாகத் திருப்புவாயாக. எனது பக்தனாக என்னிடம் அன்புடன் இருப்பாயாக. என்னிடம் உன்னை அர்ப்பணிப்பாயாக.

என்னையே வணங்குவாயாக. என்னையே முழுவதுமாகச் சார்ந்து நின்று, என்னிடம் உனது ஆத்மாவை இணைத்து, என்னையே அடைவாயாக.

மேலே உள்ளபடிக் கூறுவதன் மூலம் அர்ஜுனனின் குற்றங்களை உபகாரமாகக் கொண்டு அவனை ஏற்றுக் கொண்டான் என்பது தெளிவாகிறது. இங்கு அர்ஜுனனுடைய குணக்கேட்டினைக் கூறாமல் விட்டது ஏன் என்றால், தோஷங்களே உபகாரமாகக் கொள்ளப்படும்போது குணக்கேடுகள் உபகாரமாக இருக்கும் என்பது நேரடியாகவே விளங்கும். அர்ஜுனனின் குணக்கேடுகள் எவை?

- கீதை - தஸ்மாத் யுயுத்யஸ்வ பாரத - ஆகவே பரதகுலத்தில் பிறந்தவனே! உடனே எழுந்து யுத்தம் செய்வாயாக - என்று க்ருஷ்ணன் கூறியவுடனேயே அர்ஜுனன் கீதை (18-73) - கரிஷ்யே வசநம் தவ - உனது சொற்களின்படியே நடக்கிறேன் - என்று எழுந்து நின்று யுத்தம் செய்வதை விடுத்து செய்யாமல் நின்றான்.
- க்ருஷ்ணனைச் சரணம் என்று புகுந்து திரௌபதியைத் துடிக்க விட்டு ஏதும் செய்யாமல் பார்த்துக் கொண்டு நின்றான். அத்துடன், "இப்படி நான் ஏதும் செய்யவில்லையே" என்று அனுதாபத் துயரமும், நெஞ்சில் இரக்கமும் கொள்ளவில்லை மேலே உள்ளது தொடக்கமாக அர்ஜுனனுக்குக் குணக்கேடுகள் கூறப்பட்டன.

தூது செல்வது, தேர் ஓட்டுவது, கீதை உபதேசித்தது போன்ற அனைத்தும் திரௌபதிக்காக என்று மேலும் கூறப்பட்டது. அப்படி உள்ளபோது அர்ஜுனனின் தோஷங்களை உபகாரமாகக் கொண்டு, அவனை ஏற்று இவற்றைச் செய்தருளினான் என்று எவ்விதம் கூற இயலும்? இவ்விதம் கூறுவது பொருத்தமே ஆகும். எப்படி?

திரௌபதியின் பொருட்டே அர்ஜுனனுக்கு இந்தச் செயல்களைச் செய்த போதிலும், அர்ஜுனனின் குற்றங்களைக் கண்டு சற்றும் திருமுகம் கோணாமல், மிகுந்த மகிழ்வுடனே செய்கிறான் (ஆகவே மேலே கேட்கப்பட்ட கேள்வி அவசியம் அற்றது என்கிறார்). அர்ஜுனனுக்கு ஓர் ஆசார்யனின் செயலைத் தான் கைக்கொள்ளுகிறபோது, அவனது தோஷங்களையே உபகாரமாகக் கொண்டும், அவனுடைய தேர்ப்பாகனாக நின்றும் செய்யக்கூடிய செயல்கள் உண்டு. "அறியாத

அர்த்தங்களை” என்று தொடங்கும் 14-வது சூர்ணை மூலம் ஓர் ஆசார்யன் தன்னை அடைந்தவர்களின் செயல்களை முடிப்பது போன்றவற்றுக்கு அடிப்படையான வாத்தஸல்யம் போன்றவை கூறப்பட்டது. இங்கு தூது செல்லுதல், தேர் ஓட்டுதல் போன்றவை மூலம் மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் (71-92) - அஸ்மாத் வேத்த பராந் வேத்த வேத்தார்த்தம் வேத்த பாஷிதும் யத் யதஸ்மத்திதம் க்ருஷ்ண தத்தத் வாச்யஸ் ஸுயோதந: - க்ருஷ்ணா! எங்களை நீ நன்கு அறிவாய், எங்கள் விரோதிகளையும் அறிவாய், நீ அவர்கள் இருப்பிடம் சென்றால் என்ன செய்யவேண்டும் என்பதையும் அறிவாய், அவர்களிடம் என்ன கூறவேண்டும் என்பதையும் அறிவாய், ஆகவே எந்தெந்த சொற்கள் எங்களுக்கு நன்மையை உண்டாக்குமோ அவற்றைத் தூரியோதனனிடம் கூறவேண்டும் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப எதனைச் செய்யவேண்டும், எதனைச் செய்யக்கூடாது என்று நன்கு அறிந்தவனான தான் (க்ருஷ்ணன்) தூதாகச் செல்லாமல் பாண்டவர்களுக்கான செயலும், தனது பூமிபாரம் குறைப்பதான செயலும் நடைபெறாது என்பதையே உணர்த்தினான். மேலும் இவர்களைக் காப்பாற்றுவது என்பதற்காகவே தூது சென்றான்; ஆயுதம் எடுக்கமாட்டேன் என்ற சபதம் செய்ததால் தேரை ஓட்டும் செயலில் நின்றான், அதன் மூலமே விரோதிகளை அழித்தான். இந்த அனைத்தும் இவன் தூது சென்றது, தேர் ஓட்டியது என்பவற்றில் வெளிப்பட்ட காரணத்தினால், தன்னை அடைந்தவர்களின் செயல்களை முடிக்கின்ற ஞானம், சக்தி போன்றவை வெளிப்படையானது .

அடுத்து “ப்ரபத்தி” என்பதன் மூலம் சரமச்சலோகத்தில் கூறப்பட்ட பதங்களான மாம் (வாத்தஸல்யம், செளசீல்யம், எளிமை, எஜமானத்தன்மை ஆகியவற்றை இந்தப் பதம் உணர்த்துகிறது) மற்றும் அஹம் (ஞானம், சக்தி ஆகியவற்றை இந்தப் பதம் உணர்த்துகிறது) ஆகியவற்றில் இரண்டுவிதமான குணங்கள் கூறப்பட்டதை உணர்த்துகிறான்.

எனவே புருஷகார வைபவம் பற்றி மேலே கூறப்பட்ட பகுதியில் “ஸ்ரீமத்” என்ற பதம் எவ்விதம் விளக்கப்பட்டதோ அது போன்று உபாயவைபவம் பற்றிக் கூறப்பட்ட இந்தப் பகுதியில் “நாராயண” என்ற பதம் விளக்கப்பட்டது. இங்கு உபாயமாக உள்ள தன்மையும் கூறப்பட்டதால் த்வயத்தின் - சரணௌ சரணம் - என்பதன் விளக்கமும் கூறப்பட்டதாகக் கொள்ளலாம். ஆக ”இதிஹாஸச்சரேஷ்டம்” என்னும் 5-வது சூர்ணை தொடக்கமாக இந்தச் சூர்ணை முடிய இராமாயணம்

மற்றும் மஹாபாரதத்தில் கூறப்பட்ட புருஷகார வைபவம் மற்றும் உபாய வைபவம் ஆகியவை அவற்றின் தன்மைகளுடன் விவரிக்கப்பட்டன.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 27)

1-1-8 சுராறி வருநிலை விண்முதல் முழுவதும்

வரன்முத லாயவை முழுதுண்ட பரபரன்

புரமொரு மூன்றெரித் தமரார்க்கு மறிவியந்து

அரனய னெனவுல கழித்தமைத் துள்ளே.

பொருள் - நான்முகன் உள்ளிட்ட தேவர்களாலும் அறித்து கொள்வதற்கு அரியதான தன்மைகளைக் கொண்ட மூலப்ரக்ருதி தொடக்கமாக உள்ள அனைத்து பொருள்களுக்கும் சிறந்த காரணமாகி, அவற்றை முழுவதுமாக அழிக்கும் பரம்பொருள்; சிவனாக நின்று திரிபுரங்களை அழித்து, உலகங்களையும் அழித்து, பின்னர் நான்முகனாக நின்று தேவர்களுக்கு ஞானத்தைப் புகட்டி, உலகம் அனைத்தையும் ஸ்ருஷ்டித்து, சிவன் மற்றும் நான்முகனுக்குள் உயிராக நிற்கிறான்.

அவதாரிகை - ச்ருதிஸித்தன் அவனே என்றும், ஸர்வ சரீரியாய் நிற்கிறான் அவனே என்றும் சொல்லா நின்றீர். அல்லாதாரும் ஒரோ கார்யங்களிலே அதிகரித்து, அவையும் நடத்தியன்றோ போருகிறது; ப்ரஹ்மா ஸ்ருஷ்டிக்குக் கடவனாய், ருத்ரன் ஸம்ஹாரத் துக்குக் கடவனாயன்றோ போருகிறது. இவற்றை ஒரு வ்யக்தியிலே ஏறிட்டால், நீர் பக்ஷபாதத்தாலே சொன்னீராகீரோ? என்ன; ஒரு வ்யக்தியில் பக்ஷபாதத்தாலே சொல்லுகிறேனல்லேன். ப்ரமாணகதிகளை ஆராய்ந்தால் அவை அவர்கள் பக்கலில் கிடவாமையாலே சொல்லுகிறேன் என்கிறார்.

விளக்கம் - ஆழ்வாரிடம், “வேதங்களால் கூறப்பட்டவன் அவனே என்றும், அனைத்துப் பொருள்களையும் சரீரமாகக் கொண்டு அவற்றின் ஆத்மாவாக நிற்பவன் அவனே என்றும் கூறினீர்கள். இந்த உலகில் பலரும் ஒவ்வொரு செயலில் நிலைநின்று அவற்றை நடத்தியபடி உள்ளனரே! இப்படி உள்ளபோது நான்முகன் ஸ்ருஷ்டி செய்வதற்கும், சிவன் அழித்தலுக்கும் காரணம் என்று ஆகிறதே? இவற்றை ஸர்வேச்வரன் ஒருவனே செய்கிறான் என்று நீவீர் பாரபக்ஷமாகக் கூறுகிறீர்கள் அல்லவோ?” என்று சிலர் கேட்டனர். இதற்கு ஆழ்வார், “நான் பாரபக்ஷமாகக் கூறுவில்லை. ப்ரமாணங்களை ஆராய்ந்தால் அந்தச் செயல்கள் அவர்களால் செய்யப்படுவதில்லை என்பது விளங்குகிறது”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (சுரரித்யாதி) ப்ரஹ்மாதிகளால் அறியவரிய ஸ்வபாவத்தை உடைத்தாயிருக்கிற விண்ணுண்டு - மூலப்ரக்ருதி; அது தொடக்கமாக உண்டான எல்லாவற்றுக்கும் வரிஷ்டமான காரணமாய். அக்ஷரமம்பராந்த த்ருதே: என்று அம்பராந்தம் என்று சொல்லக்கடவதினே; கார்க்கிவித்யையிலே கஸ்மிந்நு கல்வாகாச ஒத்ச்ச ப்ரோத்ச்ச என்று ஆகாச சப்தத்தாலே மூலப்ரக்ருதியைச் சொல்லுகையாலே இவரும் ஆகாச சப்தத்தாலே மூலப்ரக்ருதியை அருளிச்செய்கிறார். ப்ரக்ருதி கார்யமான ஆகாச வாசி சப்தத்தையிட்டு, காரணமான மூலப்ரக்ருதியை உபசரிக்கிறது.

விளக்கம் - (சுரரித்யாதி) நான்முகன் முதலான தேவர்களாலும் அறிய இயலாத தன்மைகளைக் கொண்ட மூலப்ரக்ருதி தொடக்கமாக உள்ள முழுவதற்கும் சிறந்த காரணமானவன். ப்ரஹ்மசூத்திரம் - அக்ஷரமம்பராந்த த்ருதே: - ஆகாயத்திற்குக் காரணமான மூலப்ரக்ருதியை தரிப்பதால் அக்ஷரம் என்பது ப்ரஹ்மமே - என்றது. ப்ருஹத் உபநிஷத்தில் உள்ள கார்க்கிவித்யையில் - கஸ்மிந்நு கல்வாகாச ஒத்ச்ச ப்ரோத்ச்ச - ஆகாயம் என்பது யாரிடம் குறுக்குநெடுக்காக உள்ளது - என்றது. இங்கு ஆகாசம் என்ற பதம் மூலம் மூலப்ரக்ருதி கூறப்படுவது போன்று, இவரும் விண் என்ற பதம் மூலம் மூலப்ரக்ருதியைக் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வரன் முதலாய்) காரணதசையிலும் ஸுசக்ஷ்மரூபேண வ்யாபித்து, தன் மேலே ஏறிட்டுக்கொண்டு நோக்கியும், கார்யமாமளவிலே வந்தவாறே அவ்யக்தம், மஹாந், அஹங்காரமென்கிற இவற்றிலும் ஸுசக்ஷ்மரூபேண வ்யாபித்தும், காரண பரம்பரையோடு கார்யபரம்பரையோடு வாசியறத் தானே நின்று நடத்திக் கொண்டு போருகையாலே வரிஷ்டமான காரணமாய் என்கிறது. (அவை முழுதுண்ட) ஸம்ஹாரத்திலும் வந்தால் முழுக்க ஸம்ஹார்த்தாவாகிறானும் அவனே. யஸ்ய ப்ரஹ்ம சக்ஷத்ரஞ்ச உபேபவத ஓதந: ம்ருத்யுர் யஸ்யோபஸேசநம் யாவனொருவனுக்கு ப்ரஹ்ம சக்ஷத்ராத்தமகமாயிருக்கிற இதெல்லாம்

ஓதநமாயிருக்கிறது, யாவவொருவனுக்கு ம்ருத்யு உபாஸேசந கோடியிலே நிற்கிறான்; க இத்தா வேத யத்ர ஸ: அப்படியிருக்கிறவன் பெருமை ஒருவர்க்கும் அறிய நிலமோ? என்னாநின்றதிறே.

விளக்கம் - (வரன் முதலாய்) காரண நிலையில் கண்களுக்குப் புலப்படாத வடிவில் அனைத்துள்ளும் வ்யாபித்து, அவற்றைத் தன் மேல் ஏறிட்டு நோக்கியும், காரியம் ஆகும் அளவில் அவ்யக்தம், மஹான், அஹங்கார ஆகியவற்றில் ஸூசக்ஷம ரூபமாக வ்யாபித்தும், காரண காரிய வஸ்துக்களுக்கு வேறுபாடு இல்லாமல் தானே முன்னின்று நியமிப்பதால் "சிறந்த காரணம்" என்றார். (அவை முழுதுண்ட) அவற்றை அழிக்கும் காலத்தில் அவனே முழுவதும் அழிப்பவனாக உள்ளான். கட உபநிஷத் - யஸ்ய ப்ரஹ்ம ச க்ஷத்ரஞ்ச உபேபவத ஓதந: ம்ருத்யுர் யஸ்யோபஸேசநம் - யாருக்கு அந்தணரும் க்ஷத்ரியனும் உணவாக உள்ளார்களோ, யாருக்கு எமன் ஊறுகாயாக உள்ளானோ -என்றது. க இத்தா வேத யத்ர ஸ: - அப்படி உள்ளவனின் பெருமையை அறிவதற்கு யாருக்கு இயலும் - என்றது.

வ்யாக்யானம் - (பரபரன்) ப்ரஹ்மாதிகள் அதிகாரி புருஷர்களாயிருக்கையாலே நம்மைக் குறித்து அவர்கள் பரராயிருப்பதொன்றுண்டிறே. பர: பராணாம் என்கிறபடியே, அவர்கள் தங்களுக்கும் பரனாயிருக்கும்வன். "மனிசர்க்குத் தேவர் போலத் தேவர்க்கும் தேவா" என்னக் கடவதிறே.

விளக்கம் - (பரபரன்) நான்முகன் முதலான தேவர்கள் அதிகாரி புருஷர்கள் என்பதால் நம்மை விட அவர்கள் மேலானவர்கள் என்று கூறுவது உண்டு. ஆனால் விஷ்ணு புராணம் - பர: பராணாம் - உயர்ந்தவர்களை விட உயர்ந்தவன் - என்னும்படி தேவர்களுக்கும் ஸர்வேச்வரன் மேலானவன் ஆவான். இதனையே திருவாய்மொழி (8-1-5) - மனிசர்க்குத் தேவர் போலத் தேவர்க்கும் தேவா - என்றது.

வ்யாக்யானம் - (புரமித்யாதி) ருத்ரன் த்ரிபுரதஹநம் பண்ணினானென்றும், (அமரர்க்கும் அறிவியந்து) அறிவை ஈந்து; அன்றிக்கே, வியத்தல் - கடத்தலும், கொடுத்தலு மாகையாலே அறிவைக் கொடுத்து என்னவுமாம்; ப்ரஹ்மா தேவர்களுக்கு ஜ்ஞாநப்ரதாநம் பண்ணினானென்றும் - ஒரு ப்ரஸித்தியுண்டிறே நாட்டிலே அவர்களுக்கு; அங்ஙனன்றே என்னில், அவற்றை ஆராய்ந்தால் விஷ்ணுராத்மா பகவதோ பவஸ்யாமித தேஜஸ: தஸ்மாத் தநுர்ஜ்யாஸம்ஸ்பர்சம் ஸ விஷேஷே மஹேச்வர: என்னா நின்றார்களிறே அத்தையடியறிவார். "நண்ணார் நகரம் விழ நனிமலை சிலை வளைவு செய்து அங்கழல் நிற அம்பது ஆனவனே" என்னா நின்றார்களிறே மயர்வற மதிநலமருளப் பெற்றவர்கள்; தான் பூட்டின நாணி தன் கழுத்தை அறுத்துக்கொண்டு போகாதொழியும்போது ஈச்வரன்

அந்தராத்மாவாய் நிற்கவேணும். ப்ரஹ்மா தேவர்களுக்கு ஜ்ஞாநப்ரதாநம் பண்ணினாரெ ன்றொரு ப்ரஸித்தியுண்டு. அதுக்கடி ஆராய்ந்தால் யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம் என்கிறபடியே அவனடியாயிருக்கும். (அரனித்யாதி) அரன் செய்தான், அயன் செய்தானென உலகழித்தமைத்துளன். ஏதெள த்வெள விபுத ச்ரேஷ்டெள ப்ரஸாத க்ரோதஜெள ஸம்ருதள ததாதர்சித பந்தாநெள ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹார காரகெள என்கிறபடியே ப்ரமாண கதிகளிருந்தபடியாலே ஏகதேச ஸ்ருஷ்டியும் ஏகதேச ஸம்ஹாரமுமே ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு உள்ளது; அதுதானும் இவர்களுக்கு அந்தராத்மாவாய் நின்று ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களைப் பண்ணுகிறான் ஸர்வேசுவரனாகையாலே சொன்னேனத்தனை; ஒரு வ்யக்தியிலே பசுஷபாதத்தாலே சொன்னேனல்லேன் என்று குத்ருஷ்டிகளை நிரஸிக்கிறார்.

விளக்கம் - (புரமித்யாதி) சிவன் திரிபுரம் எறித்தான் என்றும், (அமராக்கும் அறிவியந்து) தேவர்களுக்கு அறிவை அளித்தான் என்றும் கூறப்பட்டது. நான்முகன் தேவர்களுக்கு ஞானத்தை அளித்தான் என்றும் தேவலோகத்தில் கூறுவது உண்டு. அப்படி அல்லவோ நான்முகன் மற்றும் சிவனுக்குச் சிறப்பு கூறப்படுகிறது? இதனை ஆராய்வோம். மஹாபாரதம் - விஷ்ணுராத்மா பகவதோ பவஸ்யாமித தேஜஸ: தஸ்மாத் தநுர்ஜ்யாஸம்ஸ்பர்சம் ஸ விஷேஹே மஹேசுவர: - மிகுந்த ஒளியுடைய ருத்திரனுக்கு உயிராக விஷ்ணு உள்ளான்; இதனால் சிவன் வில்லைக் கொண்டு நாணைத் தொடுக்கும் ஆற்றல் பெற்றான் என்று வ்யாஸர் அருளிச்செய்தார். பெரியதிருமொழி (6-1-3) - நண்ணார் நகரம் விழ நனிமலை சிலை வளைவு செய்து அங்கழல் நிற அம்பது ஆனவனே - என்று மயர்வற நலம் அருளப் பெற்ற ஆழ்வார் கூறினாரே! ஆகவே, தான் தொடுத்த வில்லானது தன்னுடைய கழுத்தையே அறுத்துக் கொண்டு போகாமல் இருப்பதற்கு ஸர்வேசுவரன் அந்தர்யாமியாக இருந்தால் மட்டுமே முடியும். நான்முகன் தேவர்களுக்கு ஞானம் அளிப்பதை சற்று ஆராய்வோம். ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் - யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம் - நாராயணன் உலகங்களைப் படைப்பதற்கு முன்பு நான்முகனை படைத்தான், அவனுக்கு வேதங்களைக் கற்பித்தான் - என்பதற்கு ஏற்ப நாராயணனை அந்தர்யாமியாகக் கொண்டு நான்முகன், நாராயணன் மூலமாகத் தேவர்களுக்கு ஞானம் அளித்தான் என்றே கொள்ளவேண்டும். (அரனித்யாதி) - "அரன் செய்தான், அயன் செய்தான்" என்று கூறும்படியாக உலகை அழித்தும், அமைத்தும் செய்தான். மஹாபாரதம் - ஏதெள த்வெள விபுத ச்ரேஷ்டெள ப்ரஸாத க்ரோதஜெள ஸம்ருதள ததாதர்சித பந்தாநெள ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹார காரகெள - நான்முகன், சிவன் இருவரும் தேவர்களில் தலைமை பெற்றவர்கள்; எம்பெருமான் சாந்தமுடன் இருந்தபோது நான்முகனும், கோபத்துடன் இருந்தபோது சிவனும் உண்டானார்கள். அவனால் காட்டப்பட்ட வழிகளின்படி இவர்கள் ஸ்ருஷ்டியும், ஸம்ஹாரமும் செய்கின்றனர் என்று ப்ரமாணங்கள் உள்ளன. ஆக ஸ்ருஷ்டியில் ஒரு பகுதியிலும், ஸம்ஹாரத்தில் ஒரு பகுதியிலும் மட்டுமே இவர்களுக்குச் செயல் உள்ளது. அவர்களது அந்தர்யாமியாக

நின்று ஸ்ருஷ்டி மற்றும் ஸம்ஹாரத்தை ஸர்வேச்வரனே செய்கிறான்.
இதனால்தான் அவன் ஒருவனே இவற்றைச் செய்கிறான் என்று கூறினேன்
அல்லாமல் பாரபக்டாமாக அல்ல - என்று குத்ருஷ்டிகளை மறுக்கிறார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருமாலை

(பகுதி - 51)

36. மழைக்கு அன்று வரை முன் ஏந்தும் மைந்தனே மதுர ஆறே
உழைக்கன்றே போல நோக்கம் உடையவர் வலையுள் பட்டு
உழைக்கின்றேற்கு என்னை நோக்காது ஒழிவதே உன்னை அன்றே
அழைக்கின்றேன் ஆதிமூர்த்தி அரங்கமா நகருளானே

பொருள் - முன்பு ஒரு காலத்தில் இந்த்ரனால் பொழியப்பட்ட கல்மழையிலிருந்து ஆயர்களைக் காப்பதற்காக கோவர்த்தன மலையை, அவர்களின் துன்பத்திற்கு முன்பாகவே எடுத்து நின்றவனே! மிகவும் இனிமையான வழிக்கு நிகரானவனே! மான்குட்டியின் கண்கள் போன்ற கண்களைக் கொண்ட பெண்களின் பார்வை என்னும் வலையில் அகப்பட்டுத் தவிக்கும் என்னை நீ ஆறுதலாகக் காணாமல் இருப்பது உனக்கு ஏற்குமோ? அனைத்திற்கும் காரணமானவனே! திருவரங்கத்தில் கண்வளர்பவனே! உன்னை அல்லவோ நான் அழைத்தபடி உள்ளேன்!

அவதாரிகை - அயோக்யனென்று அகலாதபடி தன் நீர்மையைக் காட்டிச் சேரவிட்டுக் கொண்டானென்றார் கீழிற்பாட்டில். இதில் தம்முடைய அயோக்யதை கழிந்தவாறே ப்ராப்யத்தில் த்வரை மிக்கு, யோக்யரைக் கொண்டுபோய் அடிமை கொள்ளும் தேசத்தேறக் கொடுபோகவேண்டியிருந்தார். அது செய்யக் கண்டிலர். அதுக்கு அடி இவரை அகலாமே சேரவிடுகைக்குத் தான் பட்ட பாடறியுமவனாகையாலே ஆமமற்றுப் பசி மிகவேணுமென்று பேசாதிருந்தான்; விஷயங்கள் நடையாடுகிற தேசத்திலிருந்து க்லேசப்பட்டே போமித்தனையாகாதே என்று ப்ராப்யத்தில் த்வரையாலும், விரோதியில் அருசியாலுமாக, பெரியபெருமாள் கண்வளர்ந்தருள அரிதாம்படியாகவும், கேட்டாரெல்லோரும் நீராம்படியாகவும் பெருமிடறு செய்து கூப்பிடுகிறார்.

விளக்கம் - "நான் பெரியபெருமானிடம் செல்லத் தகுதி இல்லாதவன்" என்று அவனை விட்டுச் செல்ல ஆழ்வார் முயன்றபோது, அவ்விதம் செய்யவிடாமல், தனது நீர்மைக் குணத்தைக் காண்பித்துத் தன்னுடன் அணைத்துக் கொண்டான் என்று கடந்த பாசுரத்தில் கூறினார். இப்படியாகத் தான் அவன் அருகில் இருக்க தகுதி இல்லாதவன் என்று எண்ணிய நிலை மாறிய பின்னர், அழகியமணவாளனை அடையவேண்டும் என்ற வேகம் இவருக்கு அதிகமானது. இதனால் ஆழ்வார் எண்ணியது என்ன? இப்படியாக அவனை அடையவேண்டும் என்னும் ஆர்வம் கொண்டவர்களை அழைத்துச் சென்று, அவர்களைத் தனது கைங்கர்யத்தில் ஈடுபடுத்திக் கொள்ளும் இடமான பரமபதத்திற்கு அவன் தன்னை உடனே கொண்டு செல்லவேண்டும் என்று விரும்பினார். ஆனால் பெரியபெருமாளோ அதனைச் செய்யவில்லை. காரணம் - இவர் தன்னைவிட்டு அகன்று சென்றுவிடாமல் தன்னுடனே சேர்த்துக் கொள்வதற்கு தான் என்ன பாடுபட்டோம் என்று அவனுக்கு அல்லவோ தெரியும்? ஆகையால், இவருக்குத் தன்னை அடையவேண்டும் என்ற பசியானது மேலும் அதிகரிக்கவேண்டும் என்று எண்ணியவனாக, பேசாமல் இருந்தான். இவன் ஏதும் செய்யாமல் இருந்ததைக் கண்ட ஆழ்வார், "உலகவிஷயங்களின் பிடியானது மேலோங்கி நிற்கின்ற இந்த உலகில் நாம் இருந்தால் அதிகமான துன்பம் அனுபவிக்க நேரிடுமே!", என்று எண்ணிக் கலங்கினார். இதனால் அவனை அடையவேண்டும் என்ற ஆர்வம் காரணமாகவும், தனது ஆத்மாவிற்கு விரோதியாக உள்ள விஷயங்கள் மீது உள்ள வெறுப்பு காரணமாகவும் இவர் செய்வது என்னவென்றால் - அழகியமணவாளன் நிம்மதியாகச் சயனிக்க இயலாதபடியும், யார் கேட்டாலும் அவர்கள் உருகும்படியாகவும் உரத்த குரல் கொண்டு புலம்புகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (மழைக்கு) - மழையென்றாலும் ஆனையென்றாலும் வ்யவஸ்திதமாயாய்த்து இவர்கள் கோஷ்டியிருப்பது. இப்போது கோவர்த்தநோத் தரணத்தைச் சொல்லுவானென்னென்னில், அவனைப் பற்றித் தம் துக்க நிவ்ருத்தியைப் பண்ணிக் கொள்ள நினைத்தவராகையாலே அவனுடைய ஆபத்ஸகத்வத்தை அருளிச் செய்கிறார். பசித்தவர்கள், "சீமானே! என் பசியைப் போக்கவேணும்", என்னுமாபோலே "ஆபத்ஸகனே! என் துக்க நிவ்ருத்தியைப் பண்ணித் தரவேணும்" என்கிறார். (அன்று) - கோகோபீஜநஸங்குலமதீவார்த்தம் என்கிறபடியே கன்றுகளும், பசுக்களும், இடையரும் நடுங்கின அன்று. அன்றும் இன்றுமேயாய்த்து ஆபத்து. அன்று கல்வர்ஷத்து அகப்பட்டாரை ரக்ஷித்தாற்போலே இன்று துக்க வர்ஷத்தே அகப்பட்ட என்னை ரக்ஷிக்கவேணும். கல்வர்ஷத்தே நோவுபடவேணுமோ ரக்ஷிக்கும்போது? துக்கவர்ஷத்தே நோவுபட்டாரை ரக்ஷிக்கலாகாதோ? ஒருவூராக நோவுபடிலோ ரக்ஷிக்கலாவது. அவ்வூராகப்பட்ட நோவை ஒருவன் பட்டால் ரக்ஷிக்கலாகாதோ?

விளக்கம் - (மழைக்கு) - ஆழ்வார்களின் சொற்களில் "மழை" என்றால் இந்தரன் பெய்வித்த கல்மழை என்பதையும், "ஆனை" என்றால் கஜேந்தரனையும் குறிக்கும். இங்கு கோவர்த்தன மலையை உயர்த்திய நிகழ்வை ஏன் கூறவேண்டும்? பெரியபெருமாளை அண்டி நின்று தன்னுடைய துன்பத்தைப் போக்கிக்கொள்ள ஆழ்வார் எண்ணுகிறார், இதனால் அவனை அண்டி நின்று ஆயர்கள் தங்களது துன்பத்தைப் போக்கிக் கொண்ட நிகழ்வை இங்கு கூறுகிறார். பசியுடன் உள்ளவர்கள், "செல்வம் படைத்தவனே! எனது பசியை நீக்கவேண்டும்", என்று மற்றவர்கள் வீட்டில் நிற்பது போன்று இவர் பெரியபெருமாளிடம், "ஆபத்து காலத்தில் துணை நிற்பவனே! எனக்குள்ள துன்பங்களை நீக்கித் தரவேண்டும்", என்கிறார். (அன்று) - விஷ்ணுபுராணம் - கோகோபீஜநஸங்குல மதீவார்த்தம் - கோகுலம் முழுவது வருத்தம் கொண்டபோது - என்பதற்கு ஏற்ப கன்றுகள், பசுக்கள், இடையர்கள் ஆகிய அனைவரும் நடுங்கியபடி நின்ற நாளில். அவர்களுக்கு அன்று உண்டான ஆபத்து போன்று அல்லவோ இன்று இவர்க்கு உண்டான துயம்? அன்று கல்மழையால் துன்பத்தில் தவித்தவர்களைக் காப்பாற்றியது போன்று, இன்று துன்பம் என்னும் மழையால் வருந்தும் என்னைக் காக்கவேண்டும். நீ என்னைக் காக்க வேண்டும் என்றால் நான் கல்மழையால்தான் துன்பம் கொள்ளவேண்டுமோ? துன்பங்களே மழையாகப் பொழியும்போது அவர்களைக் காப்பாற்றக்கூடாதோ? ஓர் ஊரில் உள்ள அனைவரும் சேர்ந்து துன்பத்தில் நின்றால்தான் நீ காப்பாற்றுவாயோ? அன்று கோகுலத்தில் உள்ளவர்களி அனைவரும் சேர்ந்து அனுபவித்த துயரங்கள் அனைத்தையும் இன்று நான் ஒருவனாக அனுபவிக்கும்போது என்னை நீ காப்பாற்றக்கூடாதோ?

வ்யாக்யானம் - (வரை) - இந்தரன் ஏவ ஸம்வர்த்தகமேககணம் வர்ஷிக்க உத்யோகித்தவாரே, திருவாழியை நினைக்க அவஸரமில்லாமையாலே கைக்கெட்டி ற்றொரு மலையையெடுத்து ரக்ஷித்தானாய்த்து. இத்தால் இன்னத்தைப் பரிகரமாகக் கொண்டு இன்னத்தை ரக்ஷிக்கவேணுமென்னும் நியதியில்லை என்கை. என்னுடைய ரக்ஷணத்துக்குப் பரிகரம் உதவப் பார்த்திருக்க வேணுமென்னும் குறையில்லையென்கை. (முன்) - மழையிலே பசுக்கள் நோவுபடுவதற்கு முன்னே, ஏற்கவே ரக்ஷித்தபடி. பஹுதா ஸந்தத துக்க வர்ஷிணி என்கிறபடியே துக்கவர்ஷத்தில் நோவுபட்டுக் கூப்பிடவும் பேசாதிருப்பதே. (ஏந்தும்) - ஏழு திருநக்ஷத்தரத்திலே மலையை எடுத்தவிடத்தில் ஒரு பூம்பந்தை எடுத்தாற்போலே வருத்தமற்றிருந்தபடி. ரக்ஷணதர்மத்தில் உனக்கு வருத்தமுண்டாய்த்தான் இழக்கிறேனோ? சேஷபூதர் சூட்டுநன்மாலைகள் ஏந்தினாற் போலேயாய்த்து சேஷி மலையேந்தினபடி. (மைந்தனே) - மலையை அநாயாலேந எடுக்கைக்கு உடலான பெருமிடுக்கை உடையவனே! "மைந்தன்" என்று பாலனாய், இத்தை ரக்ஷிக்கப்பெற்ற ப்ரியத்தாலே இளகிப் பதித்தபடி என்றுமாம். தந்தாம் ஜீவநம் பெற்றவாரே இளகிப்பதிக்குமத்தனையிறே.

ஸ்வரூபாநுரூபமாகவிநே ஜீவநமிருப்பது. உன் பேற்றுக்கு நான் கூப்பிடவேண்டுவதே என்கிறார்.

விளக்கம் - (வரை) - இந்த்ரனால் ஏவப்பட்ட மேகக்கூட்டங்கள் ப்ரளயகாலம் போன்று மழையைக் கொட்டத் தொடங்கின. அப்போது எம்பெருமான் சக்ராயுதம் எடுத்து இந்த்ரனைத் தண்டிக்க முற்படவில்லை, தனது சிறிய திருக்கரங்களுக்கு எட்டிய கோவர்த்தன மலையை எடுத்து ஆயர்களை காப்பாற்றினான். இதன் மூலம் உணரப்படுவது என்னவென்றால், “இந்தப் பொருளைக் காப்பாற்றுவதற்கு இந்தப் பொருளைத்தான் பயன்படுத்தவேண்டும்” என்ற விதிமுறைகள் எம்பெருமானுக்கு இல்லை என்பதாகும். ஆகவே என்னை அவன் காப்பதற்கு ஏதோ ஒரு குறிப்பிட்ட ஆயுதம் இல்லாமல் உள்ளான் என்னும் குறை கூற இயலாது. (முன்) - அந்த மழையில் பசுக்கள் துன்பம் கொள்வதற்கு முன்பாகவே இவன் காப்பாற்றினான். ஸ்தோத்ரரத்னம் (49) - பஹுதா ஸந்தத துக்க வர்ஷிணி - பலவிதமான இடைவிடாத துன்பங்களை அளிப்பதான ஸம்ஸார மழை - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, துன்பம் என்னும் மழையில் நான் சிக்கித் தவிக்கும்போது ஏதும் செய்யாமல் இருப்பதே. (ஏந்தும்) - ஏழு வயதில் உயர்ந்த கோவர்த்தன மலையை எடுத்தபோதும், ஏதோ ஒரு மலரால் ஆகிய பந்தை எடுத்தவன் போன்று சோர்வின்றி நின்றான். ஆனால் எனது பாவங்கள் காரணமாக என்னை நீ காப்பாற்றினால் உனக்குச் சோர்வு உண்டாகும் போலும், இதனால்தான் நான் காப்பாற்றப்படாமல் உள்ளேனோ? இவனுக்குச் சூட்ட இவனது அடியார்கள் மலர்மாலைகளை எடுத்து நிற்பது போன்று, இவன் அவர்களைக் காப்பாற்ற மலையை உயர்த்தி நின்றான். (மைந்தனே) - மலையை எளிதாக எடுப்பதற்கு ஏற்றதான வலிமையானவனே! அல்லது “மைந்தன்” என்ற சொல்லுக்குப் பாலகன் என்று பொருள் கொள்ளலாம், அதாவது தன்னை அண்டியவர்களைக் காப்பாற்றிய காரணத்தினால் மகிழ்ச்சி அடைந்து அதனால் வயது குறைந்தவன் போன்று நின்றான் என்று பொருள். தங்களது விருப்பம் நிறைவேறியவுடன் வயது குறைந்தவர்கள் போன்று ஆவதைக் காணலாம். அவரவர்களின் ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்ப விருப்பமும் அடைய விரும்பும் பொருளும் மாறுபடும் அல்லவோ? உனது ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்ப என்னைக் காப்பது என்னும் செயல் உனது விருப்பமாக இருத்தல் வேண்டும், நீ அதனைச் செய்து உனக்கு மகிழ்ச்சியை உண்டாவதற்கு நான் உன்னை அழைக்க வேண்டியதாக உள்ளதே!

வ்யாக்யானம் - (மதுரவாநே) - ரக்ஷகனன்றியே பக்ஷகனானாலும் விடலாயோ உன் வடிவிருப்பது? (மதுரவாநே) - ஸமுத்ரம் என்னாதே ஆறு என்பானென்னென்னில், கடலானால் விநியோக யோக்யமன்றிக்கே இருக்கும்; இது விடாய்த்தார்க்குக் குளித்தல், முகத்திலே இறட்டிக்கொள்ளுதல், பாநம் பண்ணுதல் செய்யலாயிருக்கும், விடாயில்லாத போதும் அழுக்கைக் கழற்றிக்

கொள்ளலாயிருக்கும். கடலானால் இவனிருந்தவிடத்தில் ஓடாது, இது இவனிருந்தவிடத்தே வருகையாலும்; கிண்ணகமெடுத்தால் நடுவுள்ள அணைகளை முறித்துக்கொண்டு வருமாபோலே இவ்வாறும் அயோக்யதாநு ஸந்தாந்தால் இட்ட அணைகளையும் முறித்துக் கொண்டு வருமாய்த்து. நின்றார் நின்றவிடங்களிலே உபஜீவிக்கலாம்படியிறே இருப்பது. பரமபதத்தில் நின்றும் போந்து இடைச்சேரியிலே வந்து பிறந்தபடியை நினைக்கிறார்.

விளக்கம் - (மதுரவாறே) - அனைவரையும் காப்பாற்றுபவனாக நீ இல்லாமல், அனைவரையும் விழுங்குபவனாக இருந்தாலும் உன்னைக் கைவிட இயலாமல் அல்லவோ உனது அழகு உள்ளது? (மதுரவாறே) - “ஸமுத்திரம்” என்று கூறாமல் “ஆறு” என்று ஏன் அளவுபடுத்தவேண்டும்? கடல் நீரானது உப்பாக உள்ளதால் அது எந்த ஒரு செயலுக்கும் பயன்படாமல் இருக்கும். ஆனால் ஆற்று நீரானது வெப்பத்தில் வருந்துபவர்களுக்கு நீராட உதவும், முகத்தைக் கழுவ உதவும், குடிக்கப் பயன்படும், வெப்பம் இல்லாதபோதும் அழுக்கை நீக்க உதவும். மேலும் கடலானது ஒருவன் உள்ள இடம் தேடி வருவதில்லை. ஆறானது ஒருவன் உள்ள இடம் தேடி வரும். ஆறானது வெள்ளப்பெருக்கு உண்டானால் எவ்விதம் நடுவில் உள்ள அணைகளை முறித்துக் கொண்டு ஓடிவருமோ அது போன்று பெரியபெருமாள் என்னும் இந்த ஆறானது, “தான் அயோக்யன்” என்று ஆழ்வார் இட்டுக்கொண்ட அணைகளை முறித்துக்கொண்டு ஆழ்வாரிடம் ஓடிவருவதாக உள்ளது. தன்னை உபயோகிப்பவன் உள்ள இடம் தேடி ஆறு வருவது போன்று, எம்பெருமான் வருகிறான். பரமபதத்தை விடுத்து, தன்னை விரும்பும் ஆயர்களின் நடுவில் வந்து அவதரித்த நீர்மையைக் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - இந்த்ரனடியாக மழையால் வந்த ஆபத்தைப் போக்கினோம் அன்று; இன்று உமக்கு ஆபத்துக்கு அடியென் என்ன. (உழைக்கன்றித்யாதி) - ஸ்த்ரீகளுடைய நோக்காகிற வலையிலே அகப்பட்டு நோவுபடுகிறவனன்றோ நான். முக்தமான மானினுடைய விழிபோலே, அகவாயில் ஒன்றுமின்றிக்கேயிருக்க, அஹ்ருதயமாக அந்நய ப்ரயோஜனைகளைப்போலே தங்கள் செல்லாமை தோற்ற நோக்குகிறவர்களுடைய நோக்காகிற வலையிலே அகப்பட்டுத் துடிக்கிற என்னை. உழை - மான். வலையாகிறது அகப்படுத்திக் கொள்ளவற்றாய், கால்வாங்கிப் போகவொண்ணாதபடி பண்ணுமதாய், அதுதன்னில் ப்ரயோஜனமன்றிக்கே இருக்குமதினே. பகவத்விஷயத்தில் போகாமே துவக்குகைக்கு வேண்டுவதுண்டாய், அதுதன்னிலே போக்யதையின்றிக்கே இருக்கை.

விளக்கம் - பெரியபெருமாள் ஆழ்வாரிடம், “இந்தரன் மூலமாக உண்டான மழையின் காரணமாக வந்த ஆபத்தை முன்பு நாம் நீக்கினோம். இன்று உமக்கு ஆபத்து என்கிறீர். இதற்குக் காரணம் என்ன?”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார் விடை அளிக்கிறார். (உழைக்கன்றித்யாதி) - பெண்களின் பார்வை என்னும் வலையில் சிக்கிக்கொண்டு துன்பத்தில் நிற்பவன் அல்லவோ நான்? மான்குட்டியின் கண்கள் போன்று அழகான கண்களைக் கொண்ட பெண்களின் பார்வை என்னும் வலையில் சிக்கித் தவிக்கின்றேன். அவர்களுடைய பார்வை எப்படிப்பட்டது என்றால், இதயத்திலிருந்து அன்பு வெளிப்படாமல், என்னை விட்டால் வேறு கதி அற்றவர்கள் போன்று, வேடம் பூண்டவர்களாக உள்ளனர். உழை என்றால் மான் ஆகும். வலை என்றால் விலங்குகளை அகப்படுத்துவதாகவும், அதில் சிக்கிக் கொண்டால் தப்புவதற்கு அரிதாகவும் உள்ளதாகும். மேலும் சிக்கிக் கொண்ட உயிருக்குத் தன்னிடம் அளிப்பதற்கு எந்தவிதமான பயனும் இல்லாமலும் உள்ளது. பெண்களின் வலை என்பது நம்மை பகவத் விஷயத்தில் ஈடுபட விடாமல் தடுப்பதும், தன்னில் ஏதும் பயன் இல்லாமலும் உள்ளதாகும்.

வ்யாக்யானம் - (என்னை) - பசுக்களைப் போலன்றிக்கே நோவுபடுவதும் செய்து, நோவுபட்டேனென்று அறிவதும் செய்து, ரக்ஷகாபேசைஷயுடையேனாய், ரக்ஷகன் நீயே என்றிருக்கிற என்னை. (நோக்காதொழிவதே) - கல்லால் வந்த ஆபத்துக்குக் கல்லாலே நோக்கினாய்; கண்ணாலே வந்த ஆபத்தைக் கண்ணாலே நோக்கவேண்டாவோ? என்னை ரக்ஷிக்கும்போது மலையை எடுக்கவேணுமோ? குளிரநோக்குமத்தனையன்றோ செய்ய வேண்டுவது. நோக்கவேணுமென்னாதே, “நோக்காதொழிவதே” என்று கிலாய்க்கிறாரிறே ஸம்பந்தத்தாலும், நீர்மையில் ஊற்றத்தாலும், சீலத்தாலும். இவர் இப்படி கிலாய்த்துச் சொன்ன பின்பும், “இவர் நாம் கிட்டக் கொள்ள அயோக்யனென்று அகலக்கூடும், ஆமறறுகிடீர்” என்று பேசாதே கிடந்தார். வ்யாதி க்ரஸ்தமான ப்ரஜைகள் வ்யாதி தலைசாய்ந்து சோறுசோறென்று கூப்பிடப்புக்கால் த்வநிதானே தாய்க்கு உகப்பாமாபோலே இவர் கூப்பீடு தன்னையே கேட்டுக்கொண்டு கிடந்தார். (உன்னையன்றே அழைக்கின்றேன்) வேறே ஒரு காபுருஷன் வாசலிலேயோ நான் கூப்பிடுகிறது. ரக்ஷயம் தேட்டமாயிருக்கிற தேவரீரை ரக்ஷகாபேசைஷ உடையேனாய்க் கொண்டு கூப்பிடாநிற்க, செவிபடாதொழுகைக்குப் புறம்பு அந்யபரதையென்? ஜகத் வ்யாபாரமும் மதர்த்தமன்றோ?

விளக்கம் - (என்னை) - உன்னால் காப்பாற்றப்பட்ட பசுக்கள் போன்று அல்லாமல், மிகுந்த துன்பத்தை அடைந்தேன், இப்படியாக பெருந்துன்பத்தில் நான் உள்ளேன் என்பதையும் அறிந்தேன், என்னைக் காக்கக் கூடியவன் நீ மட்டுமே என்று உள்ளேன். இப்படியாக பலவற்றையும் நான் அறியும்படிச் செய்து, உன்னிடம் என்னைக் காக்க வேண்டும் என்று நான் வேண்டி நிற்கும்படியாக நீ

செய்தாய். இப்படியாக நின்ற என்னை. (நோக்காதொழிவதே) - கல்மழை மூலம் வந்த ஆபத்தை நீக்க கல்லால் ஆன கோவர்த்தன மலையை நீ நோக்கினாய். இன்று எனக்குக் கண்களால் வந்த ஆபத்து நீங்கும்விதமாக நீ என்னைக் கண்ணாலே பார்க்கவேண்டாமோ? என்னைக் காப்பதற்கு நீ மலையை எடுக்கும் அவசியம் இல்லை. என்னுடைய உள்ளம் குளிரும்படி நீ நோக்கினாலே போதுமானது. “என்னைக் காணவேண்டும்” என்று பெரியபெருமாளை வேண்டாமல், “நோக்காமல் உள்ளாயே” என்று வருத்தம் கொண்டு ஏன் கூறவேண்டும்? இதன் காரணம் - அழகியமணவாளனுடன் தனக்கு உள்ள உறவு, அவனது நீர்மையில் உள்ள உறுதி, அவனுடைய எளிமை ஆகியவற்றால் ஆகும். இப்படியாக ஆழ்வார் புலம்பிய பின்னரும் பெரியபெருமாள் தனது மனதில், “இப்போது இவரை நாம் அண்டி எடுத்துக்கொண்டால், உடனேயே தான் அயோக்யன் என்று கூறி விலகிவிடலாம். ஆகவே இவருக்கு நம்மை அண்டும் வேகம் அதிகரித்த பின்னர் நம்மை இவருக்கு அளிக்கலாம்”, என்று பேசாமல் இருந்தான். உடல்நிலை குன்றியிருந்த குழந்தைகள், நோய் நீங்கிய பின்னர் “சோறு சோறு” என்று கேட்டால், அந்த ஓசையே தாய்க்கு இனிமை அளிப்பது போன்று, ஆழ்வாரின் அழைத்தலையே கேட்டபடி இவன் சயனித்துக் கிடந்தான். (உன்னையன்றே அழைக்கின்றேன்) - யாராவது தாழ்ந்த ஒருவரின் வாயிலில் நின்று கொண்டா நான் அழைக்கிறேன்? ”நாம் சென்று காப்பாற்ற யாரேனும் உள்ளனரா” என்று எங்கும் தேடுகின்ற உன்னை, “என்னைக் காக்கவேண்டும்” என்று நான் அழைக்கிறேனே! எனது கூக்குரல் உனது செவிகளில் விழவில்லையோ? இதனை விடுத்து வேறு ஏதேனும் செயல் உனக்கு உள்ளதோ? “உலகைக் காத்துக் கொண்டிருந்தேன்” என்று நீ சமாதானம் கூற முடியாதபடி, அந்தச் செயலும் எனக்காகச் செய்யவேண்டியதாக அல்லவோ உள்ளது?

வ்யாக்யானம் - நீர் அழைக்குங்காட்டில் அப்போதே உம்முடைய கார்யம் செய்ய வேண்டுகிற தேவையென் என்ன. (ஆதிமூர்த்தி) - இது உருமாய்ந்து கிடந்த காலத்திலே அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக, பஹு ஸ்யாம் என்கிற ஸங்கல்பத்தாலே இவற்றை உண்டாக்கின உனக்கு இதினுடைய ரக்ஷணம் பண்ணுகை பரமன்றோ? பெற்றார்க்கு ரக்ஷிக்கையும் பரமன்றோ. எங்கேனும் இடறிலும் “அம்மே” என்ன ப்ராப்தியில்லையோ?

விளக்கம் - ஆழ்வாரின் புலம்பலைக் கேட்ட அழகியமணவாளன், “நீவிர் எம்மை அழைத்த உடனேயே உம்முடைய செயலை நாம் நிறைவேற்ற வேண்டும் என்னும் கட்டாயம் நமக்கு என்ன உள்ளது?”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார் விடை அளிக்கிறார். (ஆதிமூர்த்தி) - ப்ரளய காலத்தில் இங்குள்ள அனைத்தும் உருத்தெரியாமல் ஒன்றுடன் ஒன்று கலந்து நின்றன. அப்போது சாந்தோக்ய உபநிஷத் - பஹு ஸ்யாம் - பலவாகக் கடவேன் - என்னும்படி ஸங்கல்பம் செய்து

இவை அனைத்தையும் படைத்தாய். இப்படியாகப் படைத்த இவற்றைக் காப்பாற்றும் பொறுப்பும் உனக்கு அல்லவோ உள்ளது? குழந்தைகளைக் காக்கும் பொறுப்பு பெற்றவர்களுக்கு அல்லவோ உள்ளது? தடுக்கி விழுந்தாலும் “அம்மா” என்று அல்லவோ அழைப்பர்?

வ்யாக்யானம் - என்னுடைய ரக்ஷணத்துக்கு ஜகத்ஸ்ருஷ்யாதிகள் தேடிப் பழங்கிணறு கண்வாருகிறதென்? (அரங்கமாநகருளானே) - பரமபதத்தை விட்டுக் கோயிலிலே கண் வளர்ந்தருளுகிறது என்னுடைய ரக்ஷணம் பண்ணவல்லவாகில் இக்கிடைக்கு வேறே ப்ரயோஜனமுண்டோ? கர்மாநுகூலமாக ஸம்ஸாரிகளை ரக்ஷிக்கைக்கு வந்து கிடக்க வேணுமோ? (அரங்கமாநகருளானே உன்னையன்றே அழைக்கின்றேன்) - நான் ஏதேனும் பரமபதத்தே வந்து கூப்பிட்டேனோ? ருசி பிறக்க வந்து கிடக்கிறவிடத்திலே ருசி பிறந்தார் இழந்துபோகவோ? இவர் இப்படி கூப்பிடப் பெரியபெருமாள் ஆறியிருப்பானென்னென்னில், பரமபதத்திலுள்ளார் போகத்தாலே கூப்பிடக் கேட்டறிவர். ஸம்ஸாரிகள் விஷயலாபத்தாலே கூப்பிடக் கேட்டறிவர். தம்முடைய க்ருஷிபலமான கூப்பீடு கேட்டறியாமையாலே பேசாதே கிடந்தார்.

விளக்கம் - பழைய கிணற்றைத் தூறு எடுப்பது போன்று என்னைக் காப்பாற்ற உலகின் ஸ்ருஷ்டி காலத்தைத் தேடிப் போகவேண்டுமோ? (அரங்கமாநகருளானே) - பரமபதத்தை விடுத்து திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் வந்து நீ கண்வளர்வதற்கு “என்னைக் காப்பாற்றுதல்” என்பது காரணம் அல்ல என்றால், நீ இங்கு வந்து கண்வளர்வதற்கு வேறு என்ன பயன் உள்ளது? புண்ணியபாவ பலன்களின் அடிப்படையில் ஸம்ஸாரிகளைக் காப்பாற்றப் போகிறாய் என்றால், அங்கேயே இருந்திருக்கலாமே, இங்கு வரவேண்டிய அவசியம் இல்லையே! (அரங்கமாநகருளானே உன்னையன்றே அழைக்கின்றேன்) - நான் உன்னை பரமபதத்தில் வந்து அழைக்க ஏற்றவன் அல்லன். எனக்கு உன் மீது ஆசையை உண்டாக்குவதற்காக இங்கு வந்து நீ சயனித்து, எனக்கு உன் மீது ருசியையும் அளித்த பின்னர், அதனை நான் இழப்பது சரியோ? இப்படியாக இவர் அழைத்த பின்னரும் அழகியமணவாளன் ஏதும் பேசாமல் இருப்பது ஏன் என்ற கேள்வி எழலாம். பரமபதத்தில் உள்ளவர்கள் தன்னை எவ்விதம் அனுபவித்து அழைப்பர் என்பதை இவன் அறிவான், தங்களது உலகியல் பலன்களைப் பெறுவதற்காக ஸம்ஸாரிகள் எவ்விதம் தன்னை அழைப்பர் என்பதை இவன் அறிவான். ஆழ்வாரின் அழைத்தல் என்பது இவை இரண்டும் அல்ல. ஆழ்வாரைத் தன்னிடம் சேர்த்துக் கொள்வதற்கு எல்லையற்ற காலமாக இவன் முயற்சித்தான், இவனது முயற்சிகள் இப்போதுதான் பலித்தது. ஆகவே ஆழ்வார் தன்னை எவ்விதம் அழைப்பார் என்று இதுவரை இவன் அறியாமல் இருந்த காரணத்தால், அவரது

அழைத்தலை அறியும்விதமாக, அவரைக் கூக்குரல் இடவைத்து இவன் பேசாமல் கிடந்தான் என்று கருத்து.

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்